

De ici...de colo...

SATISFACTIA AVOCATULUI MITICA

— Ați isbutit să faceți ceva pentru mine? întrebă condamnatul la moarte pe avocatul său, d. Mitică.

— Da, prietene, răspunse avocatul cu voce veselă și ochii strălucind de mulțumire profesională.

— Așa! Ce bine! Haide, vorbești, vorbești, domnule avocat, ați isbutit să obțineți grațierea mea?

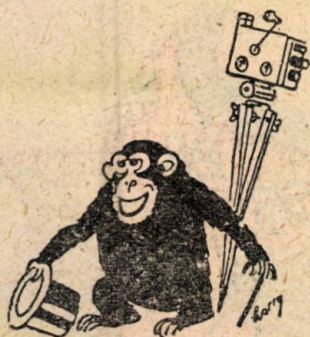
— Nu.

— Atunci o schimbare de pedeapsă? Douăzeci de ani? Cincisprezece?

— Nu.

— Păi vorbești, nu-mi mai puneți răbdarea la asemenea încercare!

— Ei bine, prietene, am isbutit să fac în așa fel ca execuția d-tale să aibă loc, Joi în loc de Vineri, căci după cum știi, Vinerea e o zi nefastă și s'ar putea să-ți poarte nenoroc!...

NUME SUI GENERIS

Un american care era gata să pornească într-o călătorie în Europa angajează un servitor care să-l însoțească. Poposind într'un hotel din Viena, americanul dă ordin servitorului să declare numele lor la biroul hotelului. Câtăva vreme după aceea, americanul întreabă pe servitor dacă îndeplinise ordinul său.

— Da, conașule, răspunde servitorul.

— Cum ai scris numele meu?

— Nu-l pot rosti, conașule, căci îmi vine tare greu, dar l'am copiat de pe geamantanul dv.

— De pe geamantanul meu?! Nu este nici un nume scris pe el! Adu incoace registrul hotelului!

Servitorul aduce numaidecât registrul și americanul citește: „D-l garantat întreg din piele de porc!!!”

Servitorul copiasse cuprinsul etichetei ce fusese lipită de negustorul de la care cumpărase americanul geamantanul!

AMINTIRE PENIBILĂ

O doamnă spune alteia:

— Bărbatul meu nu vrea cu nici un chip să se ducă să vadă filmul „Logod-

na lui Găgăuță”; zice că se teme să nu trezească în el amintiri prea penibile!

— Ce amintiri?

— De pe vremea când era și el logodit cu mine!...

LA ȘCOALA

— Ascultă, Miticuță, cât face 3 și cu 2?

Miticuță tace chitic.

— Ascultă bine aici: inchipue-ți că eu îți dau trei lei, câți lei ai tu?

— Șapte lei, dom'le profesor.

— Cum șapte, măgarule?!

— Foarte bine!

— Explică-mi și mie.

— Dvs. imi dați trei lei, dom'le profesor, și eu mai am în buzunar patru lei pe care mi i-a dat mămica eri dimineață; nu fac doar în total șapte lei?!...

AMERICANEASCA

Scena s'a petrecut înainte de ridicarea prohibiției. Un negustor bogat din New-York avea de gând să cumpere un butoiș de Whisky, dar se temea să nu fie păcălit vânzându-i-se vreo băutură periculoasă cum aveau obiceiul să facă contrabandiștii de alcool. El ceru mai întâi o mostră dela cel care voia să-i vândă băutura.

După ce primi mostra, amatorul de alcool o dădu spre analiză unui chimist care, după ce procedă la operație, scrisse clientului:

„Dragă dom'le, am regretul să vă vestesc că, analizând lichidul ce mi l'ați trimis, am ajuns la constatarea că animalul dvs. suferă de diabet”!...

Șireți contrabandiști, dom'le!

Calde și reci

UN OM DISTRAT

Domnul profesor Niculescu se pregătea să plece în oraș. Afară cerul era tare înourat. Din moment în moment se putea porni ploaia. Nevasta îl întreabă:

— Ascultă, Năstăscică puile, de ce iei cu tine trei umbrele?

— Păi, Zoico dulce, o umbrelă o las în tramvai, una o s'o uit la cafenea iar de a treia am de gând să mă servesc când o porni ploaia!...

AMERICANEASCA

Rânduri apărute deunăzi într'un ziar american care apare în orașul Cleveland:

„O veste bună

„Un condamnat la moarte, a cărui sănătate era foarte proastă și dădea de gândit celor din jurul său, a fost supus unei operații foarte delicate la închisoarea din Columbia (Ohio) unde se găsește deținut. Însănătoșirea lui fiind chestie doar de zile, suntem nespuse de bucuroși că putem vesti pe numeroșii noștri cititori că pușcăriașul va fi executat în cursul săptămânei care vine!...”

Pentru risipirea gândurilor negre

cereți cartea de mare humor:

Niță Pitpalac la Londra

de C. COSCO

Prețul 40 Lei

IN JAPONIA

- Cum îi mai merge cu criza de apendicită?
- Mult mai bine de când a încercat să-și facă harakiril...

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dlr. G-raie P. T. T. Nr. 24.464/939
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOLANU 23-25 BUCUREȘTI ROMANIA

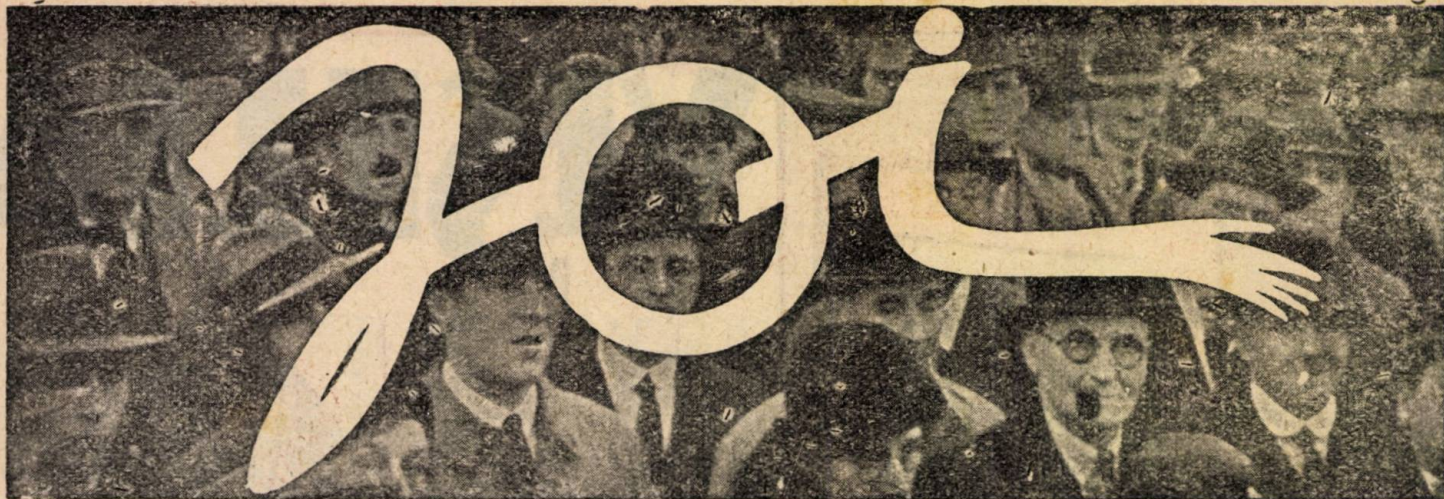
VESELIA

MORIȚ RESPECTA LEGILE

— V-am ascultat, dom'le inspector, și am coborât prețul hainel or !...

Prețul lei 5.—

Proprietar:

Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:

STELIAN POPESCU

Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.

Redacția și Administrația:

București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

18 IANUARIE

REINTOARCEREA LUI BABEL

Diplomații (în timp de pace ca și în timp de războiu) sunt și ei oameni ca ceilalți. Și iată regula jocului de societate, în saloane ca și în jurul mesei verzi: cineva este întotdeauna de prisos.

Când acest cineva a fost dat afară pe ușe sau aruncat pe fereastră, sau când a avut suprema precauție de a se retrage cu demnitate, tot mai rămâne cineva care este de prisos.

Și așa mai departe, chiar când nu rămân față în față decât numai doi oameni. În familiile cele mai unite, există și acolo cineva de prisos, chiar dacă aceste familii nu sunt compuse decât din două persoane. Acel care are dreptate, acela care realizează înțelegerea și armonia, acela care rămâne singur, este fără îndoială cel ce a știut să reziste în timpul ultimului sfert de oră.

★

Intr'o zi, oameni cu bunăvoință, oameni din toate țările și de toate culorile, au luat o hotărâre onorabilă. Era vorba să înalțe spre cer un turn imens, monument al solidarității și frăției umane.

S'au pronunțat în toate limbile discursuri de inaugurare. Presupun că s'au organizat și banchete, pentru ca să se poată ține toast-uri, pe cari nu le-a ascultat nimeni în afară de cuvântător.

După aceea, toată lumea s'a pus pe lucru.

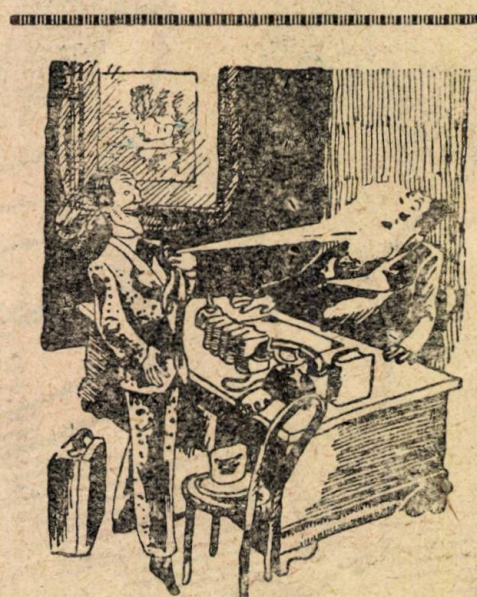
Din nenorocire, cei cari lucrau sus, lăsau să cadă câte o cărămidă în capul celor de jos, iar cei de jos, la rândul-le, traseră de scări pentru ca să-i

facă să cadă pe cei de sus. Iată de ce nu s'a putut construi Turnul Babel, pe vremea când oamenii de bine au luat inițiativa clădirii lui.

★

Intr'o altă zi, Sfântul Duh făcu și El o încercare. Cobori sub forma unor limbi de foc deasupra a doisprezece oameni aleși. Notați: nu erau decât doisprezece.

Acești doisprezece oameni erau reu-

— Aceasta nu este decât o mică, foarte mică mostră din farsele, jocurile, păcălelile și alte distracții de societate ale casei noastre!

niți în același loc, în aceeași inimă și în același spirit. Se hotări ca ei să povăduască printre oameni pacea, bunătațea și buna înțelegere.

Dar deabia dispărură limbile de foc și cei doisprezece aleși, după ce s'au tratat reciproc de farsori, au început să se războiască între ei, sub pretext că unul era papist, al doilea lutheran, al treilea mahomedan și alții suspecți de erezii felurite.

★

Intr'o altă zi, spune Kipling, în a sa Carte a junglei, Mowgli ucise pe Shere Khan, care teroriza întreg ținutul.

El aduse pielea celui ucis pe stânca supremului consiliu și declară:

— De aci înainte va fi pace.

Dar plecând spre casă, trecu pe malurile râului Waigunga și văzu pe cerbi, pe lupi, pe lei și pe tigri sfâșiindu-se între ei, ca și cum nu le-ar fi ajuns toată apa fluviului.

Și atunci, Mowgli zise uimit:

— Cum? Nu e loc pentru toată lumea în această imensă junglă?

Intr'adevăr, Pământul, Pământul acesta vast nu este încăpător pentru toată lumea.

Dar pentru a se bate, nu e nevoie decât de un foarte mic spațiu.

Vedeți acești frați strâns uniți. Ei se vor bate cu înverșunare în casa părintească, pentru o moștenire, de îndată ce ultima lopată de pământ va nivela terenul cimitirului, pe mormântul tatălui lor.

Singurele animale cari nu se luptă între ele, sunt oile.

Căci ele nu se ocupă de politică și nici de dragoste.

Dar oile sunt de cele mai multe ori devorate. De lupi sau de oameni.

Și dacă reflectezi asupra antecedențelor unei fripturi de miel, rămâi sceptic față de ipoteza unei păci universale.

Omul cu foarfeca

Evocări din trecut

Traian Demetrescu despre actorul Ion Anestin, la 1893

Am cunoscut întâia oară pe Anestin, în pragul unei berării. Il apucase ploaia și se uita, cu o nuanță de dispreț, la această zadarnică risipă de apă.

Văzându-l nerăbdător, l-am luat sub umbrelă și l-am însoțit până acasă.

Figura lui mi-a făcut impresia uneia din caricaturile simpatice ale lui Forain.

Pe drum mi-a spus că are foarte mulți copii și a căutat să mă încredințeze despre inteligența deosebită a unuia dintre ei; m'a întrebat dacă știu să-i recomand un vin bun, și îmi făcu o teorie ingenioasă, asupra fericirii de-a fi cârciumar.

Vă mărturisesc că altfel îmi închipuisem pe acest artist: mă așteptam să-mi vorbească de culise, de scenă, de public...

Sunt ciudați acești artiști cari au o roare să vorbească de artă. Ca și Mau-passant, în zilele lui de migrene și urrit, ei îți spun cu o voce nervoasă:

— Uf! Domnule, dar în viața asta e altceva mai interesant decât literatura, arta, poezia, știința.

Nu-l știți pe Carageale cum e în stare să-ți vorbească ore întregi despre deliciul unui dejun?

★

Pe atunci, Societatea Dramatică din Craiova nu se înființase încă. Anestin era angajat sub direcția d-nei Maria Teodorini.

Mă duceam aproape în toate serile să-l văd.

Acest artist mi-a plăcut totdeauna într'un mod excepțional. El nu face parte din familia acelor artiști, trecuți prin studii îndelungi și amănunțite, creându-și o manieră de interpretare, un fel de clișeu de mimică, de voce, de ex-

presune fizionomică; el niciodată nu studiază un rol; îl ghicește, îl pătrunde cu o putere de intuiție surprinzătoare. El este din felul artiștilor lui Iulian.

S'a făcut actor nu după nehotăriri și meditațiuni serioase. De sigur trebuie să fi fugit dela școală, înainte de a-și fi terminat învățătura, și s'a dus aiurea cu dorul nebun de scenă spre marea nemângâiere și disperare a părinților.

Aceștia sunt instinctivii, dacă pot să-i numesc astfel. Ei rămân totdeauna naturali și onești; fiind incapabili de rafinament și șarlatanismul artiștilor făcuți, nu se vor ridica mai niciodată la înălțimea unei glorii zgomotoase, creată mai mult din reclame.

Cine l-a văzut în Spiridon din „Noaptea furtunoasă”, nu-l va uita curând. Toți negustorii cari se aflau în teatru recunoscuseră tipul desăvârșit de adevărat al ucenicului bătut, umilit și stăpânit de vițuri naive.

În acest rol, — ca și în multe altele, — a arătat cât de adevărat știe să prindă el partea caracteristică a unui tip.

★

Cu toate acestea artistul e obosit de arta lui. Acest om trebuie să invidieze pozițiunea unui băcan. Câte odată are înfățișarea unui ratat demn de plâns.

Într-o zi ploioasă de toamnă, îl întâlnesc pe stradă, tremurând sub pardesiul său puțin vechi.

Îl opresc cu dorința de a-i vorbi și îl întreb:

— Este adevărat că studiezi un rol din...

— A... tinere ceea ce este adevărat e că nu mi-am cumpărat încă varză și

castraveți pentru murături, și am auzit că se vând eftin... dar n'am parale... Căci, vezi d-ta, între alie aprovizionări de iarnă, eu țin foarte mult să am puținele mele cu varză din care, te asigur, dau și pe la vecini...

— Am auzit însă...

— Și știi ce vrea să zică un ardei murat, la o friptură de costife?... Nu-ți închipuești!... Asupra mea, aceste feluri de mâncări, hotărâsc o adevărată bucurie sufletească. Să nu mă iei drept un cinic; dar ce vrei, am o familie întreagă de nutrit, și fii bun de înțelege că pentru mine hrana e o mare problemă, un X totdeauna dureros de aflat...

— Voiam să-mi spunei numai...

— Dar d-ta îmi furi timpul... Mă reped în piață: aud că au sosit câteva care cu ceapă...

★

În sufletul acestui comic e un fond de tristețe.

Nu rare ori, înveselitorii aceștia de scene, sau de arene de circuri, joacă în viața reală roluri de tragedie.

Câte-odată mă îngrozesc numai la ideea: ce ași descoperi de ar fi să străbat în necunoscuturile acelor vieți obscure, pe lângă care adeseori trecem nenăsători.

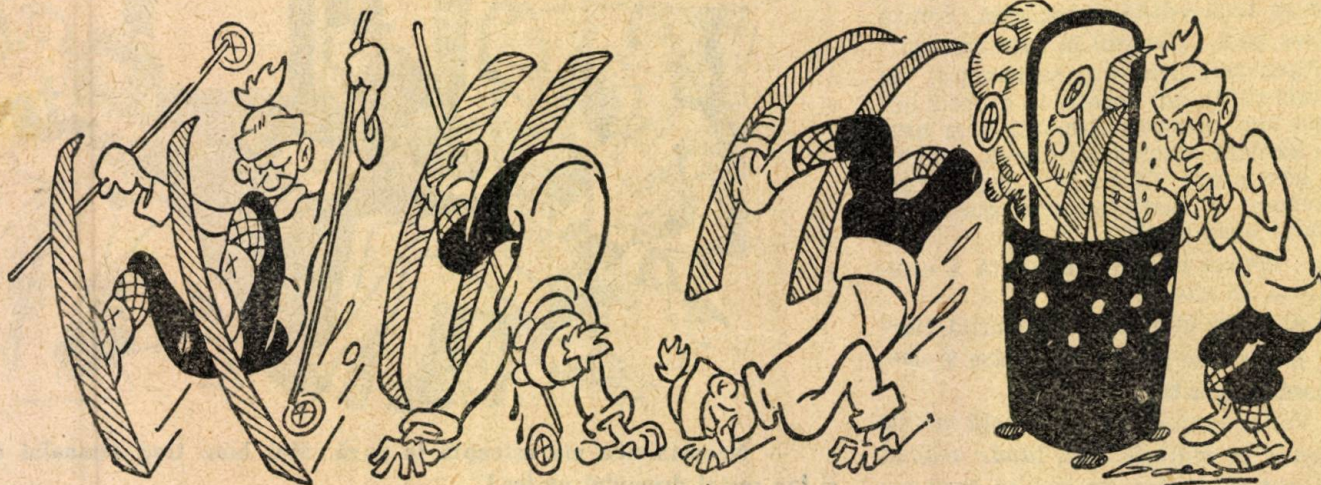
Dar artistul despre care vă vorbesc izbutește să dea vieții o notă statornică de veselie.

Știe să plumească cu viața. S'o admită din când în când, ca pe o femeie capricioasă care uneori ne iubește, alte ori ne înșală.

Si aceasta amintește senina filozofie a înțelepților antici.

Traian Demetrescu

DESCURAJARE

— Mai bine fac focul cu ele și mă încălzesc!

Costumul

Arhimede Câmpulungeanu se privi în oglindă sub toate aspectele. Încerca un costum nou și nu era deloc nemulțumit. Îi făcea o siluetă elegantă și se simțea cu totul alt om. Trebuie să adăogăm că îndemânarea vânzătorului nu era străină de această excelentă impresie.

— Vă vine ca o mănășă, domnule, zicea acesta din urmă. E un costum „de gata“, dar parcă a fost croit pentru dvs. Nu are nevoie decât de o mică modificare la gât. O clipă și e gata.

— Nu găsești că reverurile sunt cam mici? riscă timid Arhimede.

— De loc! Acum așa se poartă. E un costum de ultimă modă. Luați-l și veți fi mulțumit. Puteți să mă credeți.

Și Arhimede îl crezu.

Iar a doua zi arboră prestigiosul costum. Se plimba pe străzi scoțând pieptul în afară și se privea în toate vitrinele cu convingerea că toți trecătorii, că lumea întreagă nu vede decât pe seducătorul tânăr, îmbrăcat cu atâta eleganță.

Zâmbea tinerelor fete pe cari le întâlnea și privea cu milă pe celelalte ființe masculine, îmbrăcate neglijent, cu haine vechi și demodate.

Regreta că trecuse moda bastoanelor, căci ar fi putut face „morișcă“, în tocmă ca tinerii eleganți de pe vremuri.

— Am impresia, își zicea dânsul, că acest costum îmi va purta noroc.

Seara, reintors acasă, împături frumos elegantul costum. Apoi simți nevoia să-l îmbrace din nou, ca să se admire încă odată în oglindă. Schiță câțiva pași: „Dansul în fața oglinzii“.

Pipăi țesătura cu satisfacție. Și atunci simți sub degete, în dreptul buzunarului interior, foșnetul unei hârtii. Exploră buzunarul, dar la început nu găsi nimic. Cercetând bine însă, descoperi o hârtie subțire, cusută în fundul buzunarului.

— Trebuie să fie o etichetă a croitorului, își zise el.

Dar felul cum era împăturită hârtia, îi dădu de gândit. O scoase și desfășurând-o, citi:

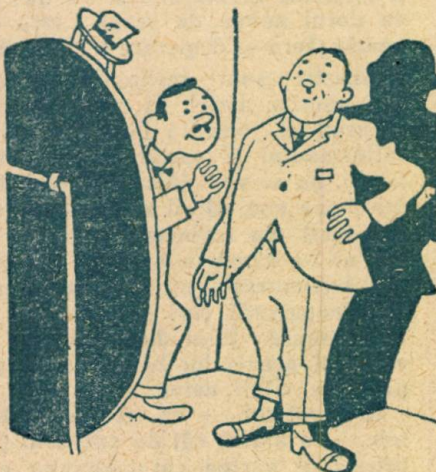
„Voi avea norocul ca această misivă să cadă în mâinile unui tânăr drăguț, elegant și distins, doritor să facă cu-

noștința unei tinere frumoase, sentimentale și dornice de o dragoste curată și trainică“?

Urmau numele și adresa.

Arhimede Câmpulungeanu rămase o clipă visător. Apoi își zise:

— Știam eu că hainele acestea îmi

vor aduce noroc. Iată-l că a și început.

Și deodată, gândi să se compare cu regretatul Don Juan de Marana.

Arhimede trăia singur. Tip banal și de o timiditate rară, nu avusese până atunci prea multe aventuri.

Această întâmplare neașteptată, sosea tocmai la timp. Deaceia se apucă să scrie. Dar scrisoarea, pe care o proiectase scurtă și demnă, se lungi con-

siderabil. După un început timid și respectuos, se lăsă furat de subiect și compuse o declarație înflăcărată de dragoste pe șase pagini.

În cele din urmă trimise scrisoarea și așteptă răspunsul.

Tocmai când începuse să dispere, sosi și mult așteptata misivă.

O deschise febril și o citi fără să observe caracterele prea puțin feminine ale scrisului:

„Domnule,

„Am primit scrisoarea pe care ți-ai permis s'o adresezi soției mele sub numele ei de fată. Se poate ca soția mea, încă pe vremea când lucra la un atelier de confecțiuni (acum vreo șase ani) să fi avut ideea (sau capriciul) de a scrie biletul la care faceți aluzie. Dar astăzi este căsătorită legitim și mamă a patru copii. De aceea, vă invit să încetați imediat acest fel de corespondență și să ne dispensați de elucubațiile dv., fiindcă altfel veți avea de aface cu mine.

„Nu vă salut!

Elefterie Capdefier

Arhimede Câmpulungeanu căzu pe un scaun.

Visul său, frumosul său vis se năruise!

Și pe deasupra, aflase că elegantul costum „dernier cri“, pe care îl cum-părase, era vechiu de șase ani! Șase ani!

De atunci nu l-a mai purtat niciodată.

— Nevastă-mea mă așteaptă la gară. Mai bine trag semnalul de alarmă și fac restul drumului pe jos!

Sunteți cu adevărat un soț model?

13 INTREBARI PUSE DE „VESFLIA” BARBAȚILOR INSURAȚI

E foarte ușor să iubești. E mult mai greu să știi să menții în mod permanent trează flacăra dragostei. O căsătorie pe care o faci nu este un târg

obținut. Dacă ajungeți la un total dela 18 la 26 de puncte, atunci sunteți cu adevărat un bărbat model. Dacă obțineți dela 9 la 17 puncte, sunteți un bărbat de care soția dvs. nu prea se poate plânge. Dacă nu obțineți decât dela 0 la 8 puncte, procedați la un sever examen de conștiință. Căutați de vă schimbați în grabă, altminteri căminul dvs. este în primejdie să se destrame!

Iată întrebările:

Atunci când sunteți cu nevasta dvs. la braț pe stradă, întoarceți capul ca să vă uitați după alte femei?

Spuneți vreodată nevastei dvs. că o pălărie nouă ar face-o și mai frumoasă?

Atunci când nevasta dvs. a admirat o rochie în vitrina unui magazin, vă grăbiți să i-o cumpărați?

Veniți exact acasă la ora când masa este gata?

Aduceți flori ori bomboane nevastei ca în primele zile ale întemeierii căminului?

Ajutați nevastei — nu la spart farfuriile! — ci la ștersul lor?

Luați partea nevastei atunci când se ceartă cu o prietenă?

Sunteți gata să porniți la plimbare dacă nevasta dvs. își manifestă dorința să ia puțin aer?

Dacă nevasta gătește în tot cursul săptămănei, o duceți Duminica să mănânce la un restaurant?

O vestiți pe nevastă înainte de a aduce acasă un oaspete nepoftit?

Aveți obiceiul să spuneți: „Bucatele sunt delicioase astăzi” chiar dacă doar nevasta dvs. este delicioasă?

Vă gândiți să-i dăruiti ceva de ziua ei de naștere?

Purtați cravata pe care v'a dăruit-o, chiar dacă desenul ei nu vă place?

Tr. It.

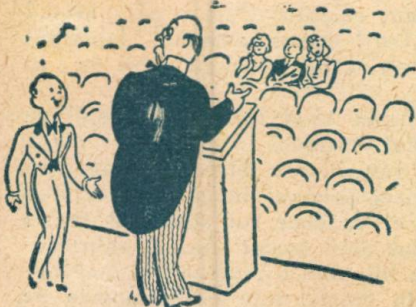

— A trecut Anul Nou și deabia imi aduc aminte că nu ți-am cumpărat nici un cadou.

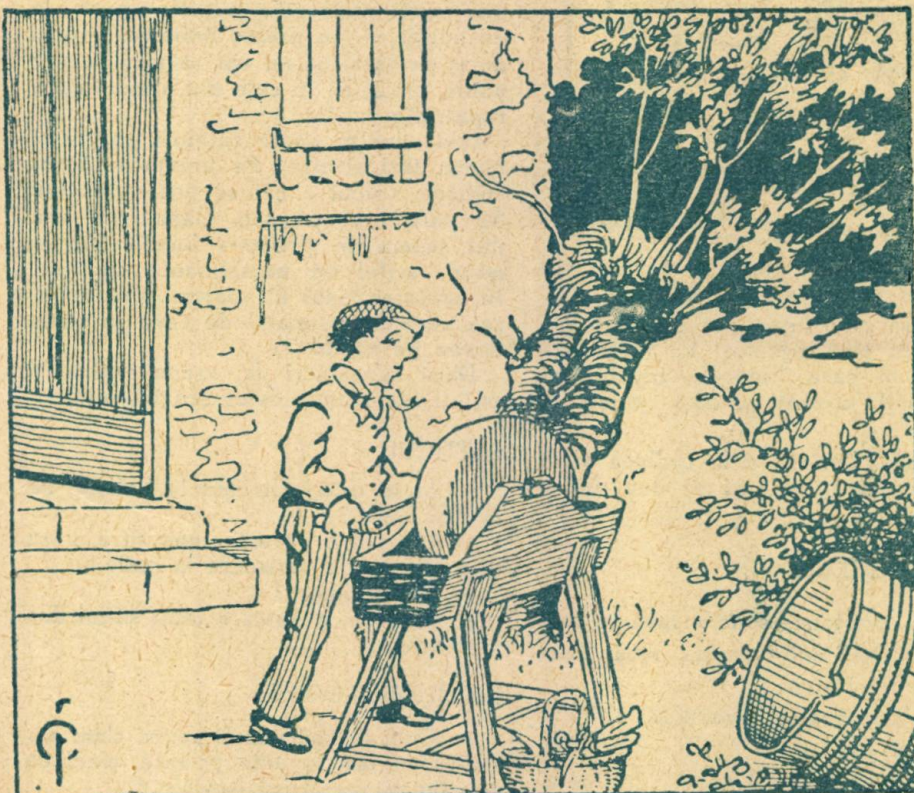
— Nu face nimic, puiule! M'am gândit eu la toate!

oarecare, ci o legătură pe toată viața unde fiecare, în domeniul atențiilor, dă spre a căpăta la rândul său. Iți bună soție, fiți bun soț, căci adevărata fericire se rezumă pe o înțelegere reciprocă. Drați cititori însurați, vă punem mai la vale 13 întrebări. Dacă puteți răspunde „Da” fără a sta la gânduri la o întrebare, marcați 2 puncte. Dacă nu puteți spune exact cecece ați face într-o asemenea situație, marcați un punct. Dacă puteți răspunde imediat „Nu”, marcați un „zero”. După ce ați răspuns la toate întrebările, adunați numărul punctelor pe care le-ați

CONFERINȚA

— Domnule profesor, auditorii întreabă dacă știți să jucați poker?

Ucenicul a dat drumul la tocilă, dar unde este ȃre stăpănu! său?

COSCIUGE ECONOMICE

Germanii cari, din pricina nevoilor războiului, au născocit erzatz-uri — înlocuiri — pentru aproape toate lucrurile trebuincioase vieții, Germanii cari fabrică azot artificial, cauciuc din morcovi și pâine din lemn, trebuiau să se ocupe și de unele lucruri ce privesc pe cei morți. O firmă din orașul Colonia vestește publicul că ea fabrică cosciuge din hârtie, în patru mărimi, la prețuri ce desfid orice concurență. Aceste

cosciuge în care morții, înveliți în oamenilor din clasele sărace.

Iată însă că o firmă concurentă a găsit ceva și mai ingenios! Ea închiriază cosciuge în care morții, înveliți în hârtie, sunt așezați și dași până la groapă.

Economia, hotărât, e la ordinea zilei, până și pentru cei cari se duc dintre noi!

INȚELES GREȘIT

— Da, prietene, soacra mea a fost găsită zdrobită sub mașina mea Torpedo, făcută lărăme!

— Ce nenorocire groaznică!

— Chiar așa!

— O aveai de mult?

— Nu. Abia o cumpărasem acum două săptămâni dela garajul Ionescu!...

SE POTRIVEȘTE!

După ce vizitase casa care era de închiriat, proprietărea sa spuse vizitatorului:

— Chiria acestui apartament nu este decât de o sută mii lei pe an, dar n'aveți apă, nici calorifer, nici terasă...

— În cazul ăsta se potrivește de minune, căci nici eu n'am cei o sută mii de lei!...

CRIZA SERVITOARELOR

Lipsa de servitoare bune se simte pretutindeni, dar mai ales în Canada. Cu neputință să poți găsi acolo o femeie care să se priceapă cum trebuie la indeletnicirile casnice. Văzând asta, o soc. canadiană a deschis la Londra un birou, unde se poate înfățișa orice postulată dornică să muncească peste Ocean. Vaporul le este plătit, mâncarea e bună, iar leaful mare, căci e vorba de dolari! Candidate sunt numeroase. Can-

didate la călătorie, mai ales, căci cele mai multe dintre ele, odată ajunse la destinație — se prefac bolnave — știți dorul de țară! și nu vor să mai lucreze nimic, astfel că în cele din urmă trebuie repatriate.

Iată cum se poate călători gratuit și vedea țări străine! Pe vremurile astea scumpe, trucul e cât se poate de bun! Se pare însă că soc. Canadiană și-a dat seama de șiretenia fiicelor Albionului, astfel că actualmente ea este în căutarea unui alt sistem spre a putea angaja personalul de care se simte nevoie pe acolo.

Dacă cunoașteți dv. vreun sistem, îl puteți recomanda celor din Canada!

UITUCUL

— Ia te uită! Un nod la batistă, de ce l'ai făcut?

— L'ai făcut nevasta mea spre a nu uita să-i pun o scrisoare la cutie!

— Și ai pus-o?

— Nu, căci nevasta a uitat să-mi dea scrisoarea!

LA JUDECATORIE

— Cum de mă puteți acuza c'am săvârșit un falș în acte private, când eu nu știu măcar să mă iscălesc?

— Păi nu ești acuzat că ai iscălit numele d-tale, ci al altuia!...

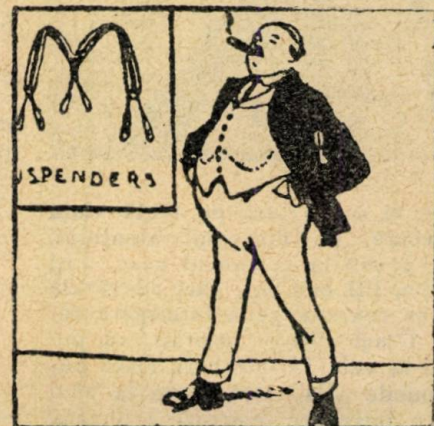

— Ați ales ceva?

— O, nu! Am întrebat numai așa ca să treacă timpul, căci afară plouă cu găleata!

CUM SE FACE AVERE

D. Ralph Mitchel, care vânduse câteva luni ziare pe stradă, la New-York, isbutind să strângă ceva bani, deschise o mică fabrică de bretele la New-Jersey — o suburbie a New-Yorkului. Negustorul ăsta găsisese un nou sistem de bretele și spera că publicul va ști să prețuiască după cum se cuvine născocirea sa. Ori, spre a vinde bretele

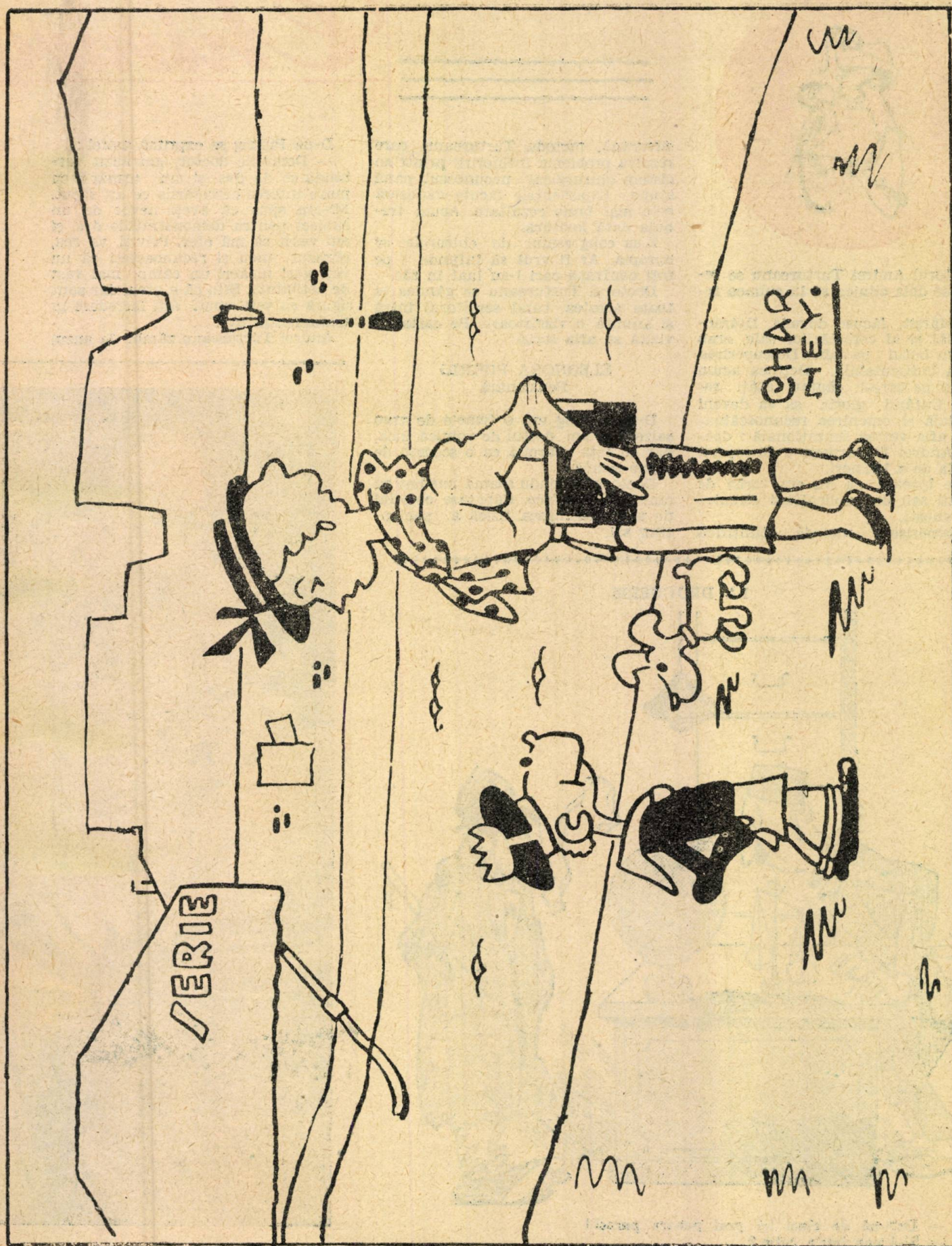

sau altă marfă, e nevoie de multă, foarte multă reclamă. Prin urmare, el trimise un anunț ziarului „New-York Herald”, anunț în care laudă calitățile minunatelor sale bretele! Ce s'a întâmplat însă? Cei dela ziar au greșit și anunțul micului fabricant care nu trebuia să ocupe decât câțiva centimetri, a apărut pe o pagină întreagă!

— Sunt ruinat! Cum o să plătesc? Ce mă fac? gêmea sârmanului fabricant de bretele, când dădu cu ochii de anunț.

Nu trebui să-și bată mult capul cu asta, căci mușterii începură să curgă valuri, valuri spre biroul de vânzare al fabricii sale, și înainte de venirea nopții, el vânduse tot stocul. Astăzi, fabricantul ăsta liliputan e milionar, și încă milionar în dolari! Iată o întâmplare pe care agenții de publicitate o pot istorisi cu folos și poate cu succes mușterilor lor!

SANTAJ

— Mămico, dacă nu-mi dai cinci lei, să știu că-ți voi spune „mamă-mare” decât ori va trece cineva !

Chirurgie

Doctorul Andrei Turtureanu se re-
întoarce dela clinica sa în culmea fe-
ricirii.

În sfârșit, făcuse dovada. Detrac-
torii săi și ai cercetărilor sale, erau
puși cu botul pe labe. Descoperirea
sa era indiscutabilă. Deținea acum
secretul pe care-l căutau atâți sa-
vanți. Curând gloria sa va deveni
mondială și omenirea recunoascăto-
re va afla vestea senzațională: doc-
torul Andrei Turtureanu a descoperit
metoda de a întineri.

Bine înțeles că nu era vorba de
masajul sau de aplicațiuni chimice
șarlatanești.

Descoperise o metodă științifică

suverană, metoda Turtureanu, care
rezolva problema întineririi printr'un
sistem chirurgical necunoscut până
atunci. Experiențele făcute dăduseră
cele mai bune rezultate. Acum tre-
buia dată lovitura.

Zua congresului de chirurgie se
apropia. Ar fi vrut să infunde pe
toți confrății cari l-au luat în răs.

Doctorul Turtureanu se gândea la
toate acestea, când servitorul intră
și anunță o vizitatoare. Pe carta de
vizită se afla scris :

ELEONORA PIPIRIG
Pensionară

D-na Pipirig era o femeie de vreo
șazeci de ani, destul de voinică încă,
dar cu fața sbârcită ca o scoarță de
copac secular.

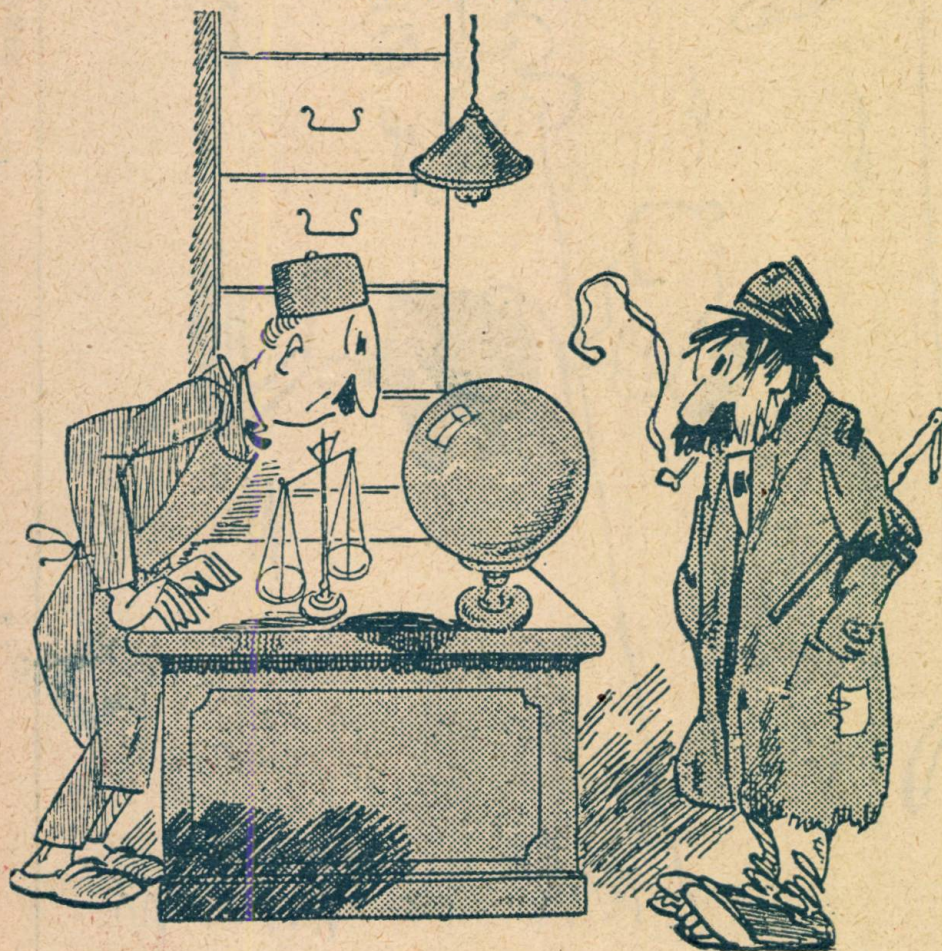
Doctorul își dădu seama imediat cu
cine are de aface. Căpătase obiceiul
de a scruta masca fizică a pacien-
ților săi.

D-na Pipirig se exprimă astfel :

— Domnule doctor, am auzit vor-
bindu-se de dvs. și am urmărit cu
mare interes cercetările ce ați făcut.
Mi-am spus că aveți nevoie de un
subiect pentru demonstrațiile dvs. și
am venit să mă ofer. Priviți, vă rog,
obrazul meu și recunoașteți că nu
veți găsi nicăieri un câmp mai vast
de activitate. Știu că e greu, dar sunt
sigură că veți izbuti. Am încredere în
tratamentul dvs.

Andrei Turtureanu zâmbi la auzul

LA DROGUERIE

- Dați-mi de cinci lei praf pentru pureci !
- Să-l pun într'o cutie ?
- Nu, varsă-l la mine în sân !

OPERAȚIE GREĂ. — Te anunț cu pă

veselia estetică

acestor cuvinte. Dar încrederea pensionarei îl mișcă. De altfel, sosea tocmai la timp.

— Îți mulțumesc pentru devotamentul d-tale, zise el. Știința îți va fi recunoscătoare într-o zi. Dar fiindcă ești gata să te supui metodei mele, care cere timp și răbdare, iată ce propun eu : marele congres anual de chirurgie se apropie. Dacă vrei, voi încerca să te operez și să te prezint apoi congresiștilor. Voi întineri mai întâi partea dreaptă a obrazului

d-tale și voi lăsa partea cealaltă în starea în care se află. Confrății mei vor putea judeca astfel deosebirea. Vei fi ilustrarea vie a demonstrației : înainte și după. Ce zici ?

— Cred că e admirabil ! exclamă d-na Pipirig. Sunt la dispoziția d-tale. Când începem ?

— Măine, dacă ești de acord, între orele patru și cinci.

— Perfect. Măine voi fi la clinică.

— Atunci, pe mâine, stimată doamnă. Numele d-tale va fi înscris în cartea de aur a dermatologiei.

Tratamentul ținu o lună. D-na Pipirig suportă cu eroism inciziunile și pansamentele doctorului. Ea sconta de pe acum măgulitoarea notorietate ce-i va reveni mai târziu, precum și perspectiva unei întineriri nesperate.

Congresul se întruni. Comisiunea specialiștilor dermatologi ascultă raportul doctorului Andrei Turtureanu, dar îi făcu o primire foarte rece. Se așteptau dovezi. Aceste dovezi își făcură apariția în persoana d-nei Eleonora Pipirig.

Spectacolul uimi întreaga asistență. Pensionara intră în sala congresului cu o înfățișare majestuoasă, care contrasta cu comicul obrazului ei.

Metoda reușise admirabil. D-na Pipirig oferea aspectul păpușilor de ceară din vitrinele coaforilor, cari vor să dovedească eficacitatea produselor lor.

Unul din obraji era veșted și brăzdat de sute de cute, iar cellalt era

tânăr și fraged ca pielea unei piersici coapte.

Savanții aplaudară și d-na Pipirig salută ca la teatru.

A doua zi, la ora prânzului, pe când d-rul Turtureanu savura dările de seamă din ziare, d-na Pipirig își făcu apariția. Incântată de evenimente, pensionara începuse să se creadă autotrea acestei revoluții științifice. În definitiv, zicea dânsa, doctorul n'ar fi putut dovedi nimic fără ea. Nimic, absolut nimic. Nimeni n'ar fi luat în serios abracadabranțele sale afirmații, iar raportul său la Congres, ar fi părut ridicul. Numai inițiativa și curajul ei salvase totul.

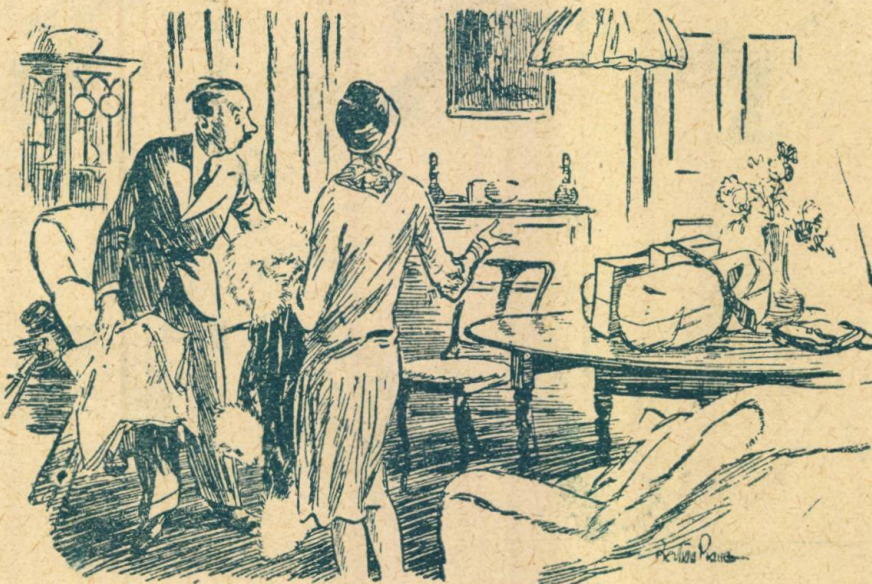
Așa fiind, zicea ea, avea dreptul la o indemnizație oarecare, pe care o lăsa la aprecierea savantului.

În fața acestor pretenții neașteptate, doctorul Turtureanu fu cuprins de indignare.

Cum ? Bătrâna nu era mulțumită că întinerise cu patruzeci de ani ? Mai vro'a și bani ?

Dar cum era un om care nu disprețuia gluma, îi răspunse ironic :

(Continuare în pag. 15)

— Grigoras, ți-am cumpărat o cravată de ziua ta.

— Unde e ?

— Am legat pachetele mele cu ea !

de rău, că am terminat cloroformul

Visul unei nopți de iarnă

Servitorul

Din toate părțile auzi numai văicărel și oameni plângându-se de servitorii din ziua de azi, servitori ce-și nesocotesc cu totul datoriile lor domestice. Ce-ar spune acești oameni dacă ar fi fost în locul celebrului romancier francez Alphonse Karr? Sunt mulți, foarte mulți ani de atunci. Alphonse Karr avea în serviciul său un flăcău voinic cât un brad, dar de o lenevie căreia nu-i puteai găsi pereche. Niciodată el nu-și îndeplinea cum trebuie obligațiile serviciului său. Într-o frumoasă zi de primăvară, în vreme ce pe cerul albastrui se lugeau norișori alburii, sătul să tot aștepte ghetete pe cari acest ciudat servitor nu le lustruia decât în ultimul moment, romancierul se răsti la el, prost dispus:

— Boule! dacă n'ai vreme destulă să-mi faci ghetete, angajează-ți un servitor!

A doua zi dimineața, Alphonse Karr dormea, când un individ se strecură în odaia sa ținând în mână o pereche de ghetete ce luceau ca oglinda. Omul le așeză la picioarele patului, apoi puse repede mâna pe hainele romancierului ce erau puse pe spătarul unui scaun încovoiat ca spinarea unui nonagenar.

Trezit din somn de șgomot, Alphonse Karr se ridică în capul oaselor și, la vederea acestei figuri necunoscute, crezu că are de-a face cu un hoț. Apucând cordonul soneriei, trase de el aproape să-l rupă.

Servitorul se ivi în pragul ușei, cu ochii umflați de somn și părul ciufulit.

— Pune repede mâna pe asta și ține-l aci până aduc eu un sergent! strigă romancierul.

— Nu este nevoie să fugiți după sergent, conașule, asta-i servitorul pe care l-am angajat eu, după cum m'ați sfătuit dv. eri! răspunse servitorul.

Alphonse Karr era scriitor și filosof. Râse dar din toată inima de chestia asta și lăsă pe servitor să-și facă treaba prin procurator.

Totul merse foarte bine vreme de aproape șase săptămâni. Într-o dimineață însă, scriitorul avu surpriza să-și vadă ghetetele aduse iar de vechiul servitor.

— Ia te uită, tu ești? spuse mirat Karr. Ce s'a întâmplat cu servitorul tău?

— Conașule, nu-mi mai pomeniți de blestematul ăla! M'am văzut nevoit să-i dau drumul: era din cale afară de leneș și obraznic!...

SOTIA CAMPIONULUI. — Înțeleg să participi la toate campionatele. Dar e obligator să le câștigi pe toate?

ȘIRETENIE

Pe o căldură copleșitoare, un evreu și un creștin mergeau pe jos dela un oraș la altul. Evreul purta pe umeri o blană grea care-l supăra enorm de mult.

La un moment dat, evreul spuse către creștin:

— Mă Pavele, îmi poți tu împrumuta cinci sute de lei?

— Moriț, răspunse Pavel, nu te supăra, dar nu-ți pot împrumuta bani decât numai dacă îmi dai un zălog.

— Așa! Ei bine, mă neică, iacă îți las zălog blana!

— Bine.

Moriț capătă cei cinci sute de lei, Pavel luă pe brațe blana și ei își continuară drumul sub soarele de foc.

Ajunși la destinație, Moriț luă blana din mâinile lui Pavel și-i spuse:

— Mă Pavele, poftim cei cinci sute de lei pe care mi-ai împrumutat, dă-mi blana înapoi, și totodată îngăduie-mi să-ți mulțumesc că m'ai scăpat de povara asta cât a ținut drumul!...

UN SFAT CUMINTE.

Un evreu destul de bine îmbrăcat se duce la comisariatul de poliție căruia aparținea și spuse comisarului de serviciu, un omuleț bondoc, cu doi negi pe vârful nasului roșu ca o tomată bine coaptă:

— Dom'le comisar, în vreme ce mă găseam la un frizer de pe strada Labirint spre a-mi rade barba, cineva mi-a furat bicicleta ce-o lăsasem în fața prăvăliei. Este pentru a treia oară că mi se fură bicicleta în aceleași condiții... Dvs. ce mă sfătuiți să fac?

Comisarul chibzui puțin și apoi grăi:

— Să lași să-ți crească barba, ori nu-ți mai cumpăra altă bicicletă!...

RAZBOIUL DE 100 DE ANI
NONAGENARUL. — A început războiul de o sută de ani... Te las cu bine, iubita mea! Să ne vedem sănătoși!

SFATURI spre a fi FERICIT

BINE INFORMAT

Un om care părea tare suferind pătrunse într-o farmacie și spuse :

— Dom'le farmacist, mă simt nespuse de surmenat, neurastenic, epuizat ! Mi-ar trebui un tonic serios, ceva care...

— Știi de ce aveți nevoie, răspunse farmacistul. O să vă dau o sticlă din incomparabilul elixir Smith Jones. Trei linguri pe zi, și înainte de sfârșitul săptămânei, vă veți simți un alt om. Costă o sută de lei.

— O, nu, spuse bolnavul, nu vreau elixirul ăsta.

— Păi este tocmai ce vă trebuie dvs. Toți medicii recomandă elixirul Smith Jones, și noi vindem în fiecare zi zeci de flacoane.

— Vă cred, dar vreau să-mi dați altceva.

— Vă repet că elixirul ăsta este o adevărată minune. Face mai mult bine într-o zi decât alte specialități într-o lună. Dacă vi se pare prea scump, avem și sticle mai mici la prețul de....

Aveți cumva vreo obiecțiune împotriva acestui elixir ?

— Da.

— Ce anume ?

— Eu sunt Smith Jones !...

ALTE TIMPURI, ALTE MORAVURI

O soacră spuse către ginerele ei aruncând incindată gazeta din mână :

— Uf ! iarăș un accident de cale ferată ! Nu găsești decât asta prin ziare !

— Ce-ai vrea să găsești, mamă soacră ? Accidente de diligență !...

CATEVA DEFINIȚII

Moștenire : Masă niciodată prea mare, unde sunt totdeauna prea mulți oaspeți.

Remușcări : Indigestia conștiinței.

Evantai ! Mic ustensil care servește să-ți dai aere !

Impozit : Parazit care vine să mănânce din farfuria noastră.

Palmă : Donație între vii.

Gară : Birou de de-plasare.

Perucă : Păr mobil.

INTRE GOSPODINE

Madam Mitică zice către o vecină :

— Madam Niculescu, eu cunosc un sistem strașnic spre a nu strica niciodată maioneza !

— Serios ?

— Foarte serios.

— Să aud.

— Să nu faci niciodată maioneză !...

Când plecați dela iubită și în loc să vă spună : „N'ai să mă înșeli, dragul meu ?...” ea vă zice : „Strânge-ți bine fularul, să nu răcești”, socotiți-vă ca un om pierdut. Căci tandrețea care se instalează în locul dragostei, vădește că iubita are de gând să vă schimbe cu un alt bărbat !

Corolar : Evitați să iubiți iarna, căci e un sezon ciudat și plin de surprize.

Când, după ce ați curtat-o multă vreme, ați isbutit în fine să cuceriți femeia visurilor dv., în nouă cazuri din zece ea vă va spune : „Te-am iubit din prima zi când te-am zărit.” Să nu credeți nimic, dar absolut nimic. Nu vă spune asta de cât cu scopul de a vă face plăcere.

Corolar : Nu credeți nimic din ceea ce spune o femeie !

Oamenii sunt mai sensibili la complimentele pe cari le merită. Prin urmare, în linie generală, spuneți totdeauna femeilor că sunt inteligente și bărbaților că sunt frumoși.

Corolar : Evitați femeile inteligente și bărbații frumoși, căci și unii și alții sunt nesuferiți !

Feriți-vă ca de foc să jucați cărți cu o femeie, căci ea se sokoate în dreptul ei să trizeze și să nu plătească nici o

lețcaie din datoriile făcute la masa de joc.

Corolar : Onoarea femeii n'are nimic comun cu onoarea bărbatului !

Chelnerii nutresc un dispreț adânc pentru perechile de îndrăgostiți, căci femeia care își iubește sincer iubitul, îl sfătuiește să plătească cele consumate după tarif și urăște din principiu bucatele scumpe și băuturile.

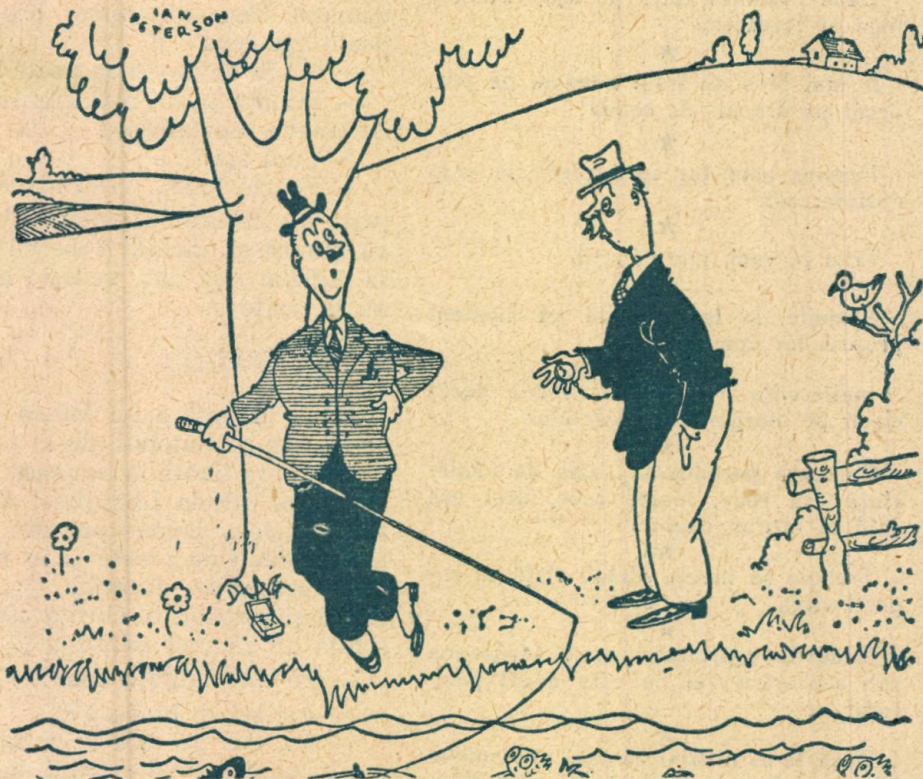
Corolar : Bucuriile dragostei sunt rezervate doar stomacurilor puțin încărcate !

Nu trebuie să uitați nici odată chipul și ușurința cu care cutare cocoană ori duduie, a devenit iubita dv. În felul ăsta veți găsi foarte natural ca ea să devină iubita altuia, după ce a fost a dv.

Corolar : E foarte rar ca o femeie să nu fi cunoscut în viață cel puțin doi bărbați !

Când o femeie venind la o întâlnire își plătește singură taxiul, simți numai decât nevoia să-i faci un cadou de o sută de ori superior sumei pe care a plătit-o șoferului.

Corolar : Femeia nu plătește de obicei taxiul decât atunci când suma de plătit e foarte mică !

— Te privesc de patru ore și n'ai prins încă nimic. Eu unul, n'ăși avea niciodată o asemenea răbdare.

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Grația este pentru trup ceea ce este bunul simț pentru spirit.

★

Albina și viespea se hrănesc cu aceeași flori, dar nu amândouă știu găsi mierea!

★

Ferește-te să avertizezi pe îndrăzneț. Din pricina avertismentului, e în stare să alerge până cade în prăpastie.

★

Cea mai mare pedeapsă pentru o femeie este s'o omori cu disprețul tău!

★

Culmea unui croitor: să se mulțumească cu jumătăți de măsurii!

★

Orientalii spun că iarba e părul pământului, iar zefirul pieptenul care o netezește!

★

Îspășirea nu este altceva decât ultima etapă a bietelor creaturi ce nu mai pot păcătui!

★

Chibzuirea e un act care îți îngăduie să faci prostii fără să te căești după aceea.

★

Un ziar citează cazul unei fete care, dormind neincetat cinci ani de zile, a căpătat, atunci când s'a trezit din somn, suma de 200.000 lei din partea unei societăți medicale care făcuse asupra ei felurite experiențe.

Iată un fapt care dovedeste din plin că: „Bogăția vine dormind!”...

★

Nici cu gloria, nici cu geniul, nici cu dragostea nu se poate măsura creșterea unui om: doar cu centimetrul!

★

Suferim mult pentru puținul care ne lipsește și ne bucurăm puțin de multul ce-l avem!

★

Femeile seamănă cu metalele, nu strălucesc decât la suprafață!

★

Pricina pentru care unii oameni sunt slabi, este că ei se folosesc de putere atunci când nu este trebuință de ea.

★

Prudența este cea mai mare virtute, atunci când se înfrățește cu curajul!

★

Omașiile sunt cele mai adeseori rodul fricei, decât ale conștiinței ori prieteniei.

★

Dacă vrei ca măslinele păcii să fie frumoase și trainice, altoiți-l pe pomul sincerității!

Falșa interpretare a vorbelor e izvorul mai tuturor certurilor dintre bărbat și femeie...

★

Speră la mai bine și așteaptă-te la mai rău!

★

Care sunt cei mai înspăimântători oameni de pe lume?

Frizerii, fiindcă ei îți ridică părul pe cap!

★

„Mai bine să mor decât să știu că n'am avut eu dreptate!”, asta e deviza mai tuturor femeilor din secolul nostru.

★

O haină bună și un chip surăzător sunt pentru credit ceea ce laminarul este pentru fier. Il netezesc.

★

Speră la mai bine și așteaptă-te la mai rău!

★

Trebue să căutăm plăcerea în fericire, iar nu fericirea în plăcere!

★

Când pasiunea intră pe ușă, rațiunea fuge pe fereastră.

★

E mai bine să tragi nevasta de păr, decât pe dracul de coadă!

★

Frumos este tot ce-ți place în chip desinteresat.

★

Frâu la vaci, lucru inutil.

★

Femeile, la teatru, uită un moment propria lor comedie.

★

Indiferența crește mai repede decât cîrpii pe marginea mormintelor.

★

Cugetare paradoxală: sala de conferințe era rece, foarte rece, deși era cald ca într'un cuptor!

★

Trebuie să înveți dela viață să suporti viața.

★

Bunurile sgărditului sunt totdeauna sub sechestrul; el nu este decât păzitorul lor.

★

Dacă te-ai învățat să faci rău animalelor, vei face curând rău și oamenilor.

★

Cuvântul pe care-l stăpânești și nu-i dai drumul este sclavul tău; acela care îți scapă, e stăpânul tău!

— DR. ROMAN.

— Nici cu profesorul cel nou nu voi face multă brânză. Eri mi-a confiscat un pachet de țigări și fotografia Marlenei Dietrich.

Ah! Copiii...

LOGICA DE COPIL

O doamnă o întreabă pe una din fetițele unei prietene a ei, Aneta, cinci ani și jumătate, dacă vrea să se mărite — mai târziu — cu fiul ei Nicușor, care are șapte ani.

— Aș vrea să-l iau de bărbat, doamnă, răspunde Aneta, dar nu se poate așa ceva...

— O! Și de ce nu se poate?...

— Fiindcă nu te poți mărita decât cu cineva din familie!

— Cum așa?

— Foarte bine... Dovadă este că papa s'a însurat cu mama, bunicul cu bunica și unchiul Tase cu mătușa Aglaia. Așa dar, vedeți bine că nu se poate!...

A LĂMURIT-O...

Mâna dreaptă a lui Mitică se lăsă cu putere pe butonul alb al unei sonerii ce era fixată la ușa casei cu nr. 12 de pe strada Lanțului. Zrrrrr... făcu soneria. După puțină vreme ușa se dădu de perete și în prag se ivi o servanță durdulie, cu părul blond și șorțul alb. Gurița servantei schiță un zâmbet mios:

— Pe cine căutați, dom'le?

— Aci stă d. Ionescu?

— Da, dar pe care îl căutați, căci aci locuiesc amândoi frații Ionescu?

Mitică se scărpină după ureche și spuse:

— Il caut pe cel care are o soră stabilită la Iași!

De ici... de colo...

CELEBRITATE

— Tăticule, spuse Toto, ce trebuie să faci spre a-ți vedea fotografia publicată în ziare?

— Este deajuns să fii om celebru ori să asasinezi pe cineva...

LA RESTAURANT

— Chelner, dă-mi lista de bucate.
— Poftim, conașule. Să vă servesc cu niște tocană de purcel?

— Nu!
— Un cotlet în sânge?
— Nu!
— Niste gulaș strașnic?
— Nu!
— Dovlecei umpluți?
— Nu, chelner. Dă-mi mai bine puțin răgaz.

Chelnerul se depărtă de la masă, vădit încuiat și murmurând: „răgaz, răgaz”...

După puțină vreme se întoarse și spuse:

— Îmi pare rău, conașule, dar la bucatărie nu mai avem răgaz!...

AMERICANEASCA

Un domn se duse la redacția unui ziar american spre a face o reclamație. Cere să vorbească cu directorul gazetei. Fu introdus în birou.

— Dom'le, începu el, am aflat din respectabilul dv. ziar că am murit!

— Dacă ziarul meu a anunțat asta, răspunse directorul cu demnitate, afunci înseamnă că este adevărat!

— Ba nu este adevărat, dom'le director, din moment ce mă găsec în fața d-tale. Prin urmare aștept să publicați o rectificare...

— Cu neputință, dom'le. Noi nu re-

tractăm un singur rând care a apărut în gazeta noastră!

— Păi...

— Dar spre a aranja lucrurile, conchise directorul, și spre a vă dovedi că

Pentru risipirea gândurilor negre

cereți cartea de mare humor:

Niță Pitpalac la Londra

de C. COSCO

Prețul 40 Lei

nu este de fel vorba despre rea voință, mâine o să inserez în pagina nouilor născuți și numele d-tale!...

INTRE LOGODNICI

Seară de vraje și vis. Bolta cerească scânteie sub puzderia de stele. Pe o alee din parcul Carol merge o pereche de îndrăgostiți. El, înalt și șaten, cu cărarea într-o parte și ochii în ochii iubitei, spune languros:

— Scumpa mea Anetă, află că eu n'aș putea trăi fără tine!

— Nici nu mă miră asta, răspunde Aneta, care era o fată realistă, căci viața s'a scumpit foarte mult!...

RAUTATE

Într'un salon monden, un compozitor celebru întâlnește o cântăreață căreia îi plăcea să-l laude calitățile vocale.

— Dragă doamnă, spune compozitorul, sper că ne veți face plăcere să cântați ceva.

— O! Sunt așa de intimidată, maestre. E atâta lume aci...

— Ce are a face? insistă compozitorul. N'o să vă asculte nimeni!...

RAFINAMENT

Doi prieteni se duc să se ospăteze la un restaurant ceva mai șic. După ce-a cercetat atent lista de bucate, unul dintre ei zice celuilalt:

— Mă Costache, eu o să iau niște limbă de vițel! Cere și tu tot limbă.

— Limbă! În principiu, Alecule dragă, eu nu mănânc niciodată ceea ce iese din gura unui animal!

— Păi cere atunci niște ouă!...

Chirurgie estetică

Urmare din pagina 9-a

— Uiti, stimată doamnă, care a fost convenția noastră? Trebuia să întineresc jumătate din obrazul d-tale. Am făcut-o. Aprobarea unanimă a congresului dovedește că am reușit. Atitudinea d-tale însă, mă obligă să mi-o schimb pe a mea. De aceea, am regretul să te anunț că, dacă vrei să-ți întineresc și obrazul cellalt, te va costa două mii de lei milimetrul pătrat. Te salut.

Sufocată, pensionara nu mai putu articula un cuvânt. Ea vedea cum se năruie speranțele ei de câștig și visurile ei de tinerețe.

În cele din urmă plecă amenințând cu proces. Dar peste câteva zile, se văzu nevoită să se reîntoarcă umilită și plină de căință, cerând iertare doctorului pentru prietențiile ei nebunești.

Doctorul Turtureanu o făcu să aștepte vre-o lună de zile, după care îi întineri și cealaltă parte a obrazului, dar cu atâta măiestrie, încât pensionara se căsătorii puțin timp după aceea cu un june poet, cu care o mai fi trăind și astăzi.

LA MUZEU

— Mă camarade, multă vreme trăbă că-și mai treceau aștia cu pusul mole-tierelor!...

— Trebuie să-ți fac o mărturisire. Sunt o femeie cu trecut...

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464/939
 TIPOGRAFIA KIMULIU „UNIVERSUL”, STRADA BREZOLIANU 13-14 BUCUREȘTI (ROMANIA)

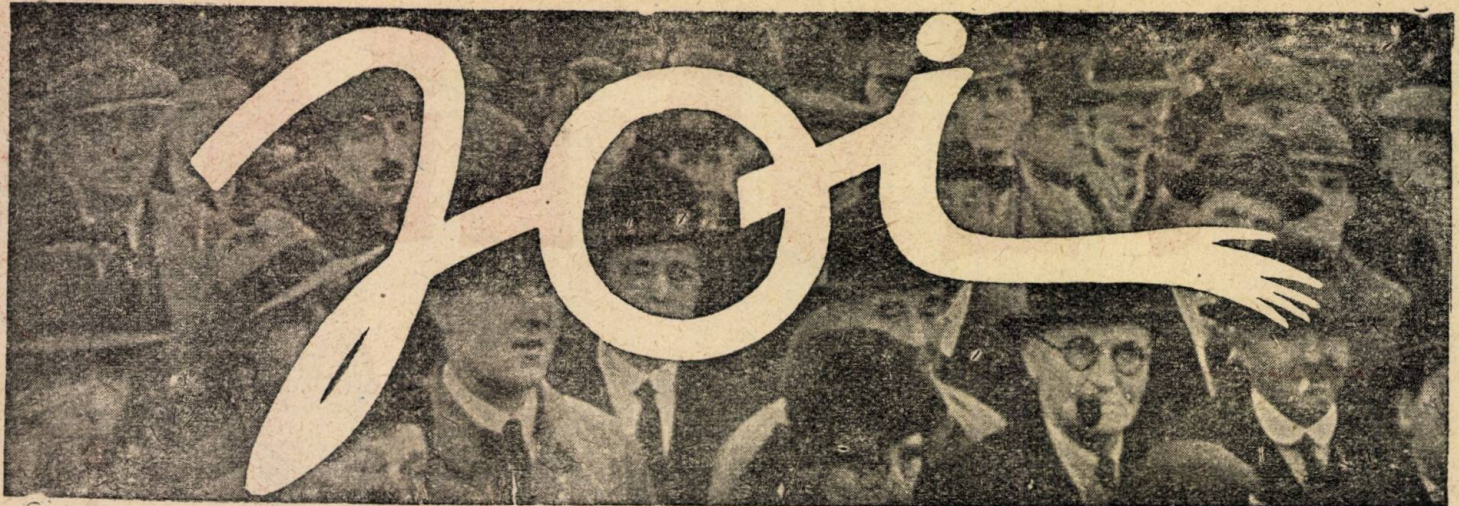
Biblioteca Universității Iași

VESELIA

— Ce faci, Marișo ? Ai înnebunit ?
— Nu, conică. Curăț ceapă !

Prețul lei 5. —

Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inscrișă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

25 IANUARIE

Atlasuri demodate

Plâng pe profesorii cari ca mâine vor trebui să învețe pe copii Istoria lumii. Dar compătimirea mea se îndreaptă mai ales înspre profesorii, bieții profesori de geografie.

Am regăsit din întâmplare un atlas. Lucrarea se intitulează „Atlas de geografie contemporană, pentru uzul școalelor secundare, conținând cincizeci și două de hărți cu delimitările fixate din cele din urmă tratate” (Sic!)

E un atlas frumos pe care l-am primit dela părinții mei când am intrat în clasa cincea secundară.

L-am frunzărit, cum făceam altădată, dar n'am mai recunoscut lumea.

O Europă bacteriologică, asemeni unei picături de apă contaminată pe care o vezi la microscop, o Europă scăldată până la munții Urali în albastrul siniliu al oceanelor liniștite; o Rusie pletorică de stepă imensă, în care caii iuți tătarăști duceau ca vântul pe Mihail Strogoff, spre barichizele nemișcate ale Oceanului înghețat.

O Germanie de culoare verde învecinându-se amical cu o Polonie galbenă; o Boemie trandafirică lângă o Austrie de forma și culoarea unui stomac anatomic de planșe școlare.

Suedia, Norvegia, Danemarca și Finlanda, colorate cu verdele palid

al primăverilor polare; Italia trimițând un picior în spatele plat al Siciliei. Insulele Britanice plutind încet, ca niște bărci cari pleacă la pescuit. Spania avea culoarea aurită a unei rochii de infanță din

DRAGOSTE DESINTERESATA

— Nu mai plânge, puiule!... O să-ți găsești alți prieteni, mai buni!

— Da, dar asta era băiatul coșetaru-lui din colț.

tablourile lui Velasquez. Franța colorată „mauve” în cadrul albastru al mărilor sale.

Toate aceste țări, colorate ca niște drageuri, se pot vedea în atlasul meu.

Privindu-le astfel, ai spune că nu sunt populate decât de animale pașnice, de păstori inocenți, de țărâncuțe dansând în strae înflorite de folklor.

Nu-ți poți imagina decât o Scoție cu turme de oi și lacuri albastre, o Spanie cu Rosinante și lupte de tauri, o Italie cu barcarole venețiene, o Grece cu zeități de piatră în arșița de foc a soarelui, o Elveție cu hotelurile sale, o Olandă cu morile sale de vânt, o Ungarie cu orchestrele sale de lăutari tigani, o Turcie cu pitorescul său oriental, o Germanie cu păpușile sale de Nürnberg, evoluând gratioase în sunet de țiteră și o Franță cu sate meridionale însoțite, cu biserică, primărie și alei de platani.

Intreaga Europă din hărțile atlasului meu este o adunare veselă de copii nevinovați, de țărani exuberanți, de gondolieri romantici, de toreadori, de trubaduri, de păstori, de pifferano, toți evoluând pe paleta multicoloră a planșelor rânduie frumos între cele două coperte.

Dar speakerul dela Radio a anunțat cu glasul său emfatic, comunicatele oficiale francez, german, englez, rus și finlandez.

Și atunci, am închis atlasul.

Omul cu foarfeca

O vânzare bună

de C. Cosco

Zilele trecute firma „Niculici stoffe și confecțiuni de dame” a întâmpinat ceva anormal. Între răstimpul de o lună, a avut o vânzare neașteptată. I s'a telefonat, așa, tam-nesam, de un domn de la marea bancă „Albeții”, că va veni numai decât domnișoara Ilutză (Carmen), tânăra soprană, dar aproape celebra soprană, care a debutat eri la Operă și a uimit lumea... Va veni să-și aieagă o rochie. Domnișoara se grăbește, pleacă chiar mâine dimineață la Milano să cânte la Scala. „Banca dorește, pentru strălucitele merite ale viitoarei sticle, să-i ofere o toaletă”. Ține ca domnișoara să meargă la Milano cu o rochie din România, care România se va acoperi de o nouă glorie. „D-ra Ilutză, scria presa, va duce cu vocea sa în Italia muzicală, sora noastră mai mare, drapelul țării, ca să fâlfâie într'una...”

D-ra Carmen s'a prezentat în adevăr la magazin, și-a ales rochia și, pentru achitare, a rămas ca a doua zi d. Niculici patronul, să se înfățișeze la banca „Albeții” să încaseze... (fără nici o adevărată că s'a aprobat această cumpărare).

— „Întrebați dacă doriți pe d. director...” a asigurat d-ra Ilutză pe negustor.

Dar „neobișnuitul” are farmec cât nu-l descosi. Dacă, întocmai ca loazele neașteptate, te apuci și desfăci mecanismul jucăriei „spre a vedea ce e înăuntru”, atunci nu mai ai nici automobil, nici tren mecanic, nici păpușă, nimic.

Și tocmai după plecarea clienței a întrebat d. Niculici la telefon pe d. director al „Albeților”.

Răspunsul rece: „nu mai mi-aduc aminte dacă s'a aprobat... nu știu... treaba d-voastră...” a rupt tot deliciul surprizei.

La 8 și jumătate seara — hotărâre desperată, însă scurtă și coprinzătoare — d. Niculici, fără să știe adresa d-șoarei Ilutză, a pornit cu mașina să caute pe d-ra și să aducă înapoi rochia.

Dela poliție el n'a putut afla adresa persoanei acesteia foarte cunoscute. În definitiv, rolul poliției nici nu e să știe pe cunoscuți. De cunoscuți se ocupă Academia ori secția de decorări dela Ministerul de externe. A aflat însă dela o cărturăreasă, la care s'a oprit cu mașina, că d-șoara Carmen are un frate și fratele stă pe strada Ghiță Mardeiaș.

Dar unde vine strada asta? Trei gardiști n'au știut. A întrebat atunci negustorul un felinar și acesta i-a spus:

— Strada Mardeiaș? Este fostă Dumitrescu VII. Mai sus de Apele minerale, treci Abatorul, dincolo de Hazinele...

D. Niculici a poruncit șoferului să dea drumul mașinei și, cu ochii înlă-

crămați de ger, a privit lângă volan la crăcia pătrată care taxează.

— 160, 164, 168...

Și a mers, a mers așa ca într'o țară pe care n'o mai văzuse, a mers ca prin meleaguri ce trebuiau să fie descoperite acum. Nu trecuse prin străzile acelea nici odată și nici nu vedea drumul. Mașina n'avea geamuri, ci o capotă de pânză cu ochiuri de țiplă afumată, foarte refractară călăuzirii.

Când a ajuns în câmp deschis la fratele d-șoarei Carmen, d. Niculici s'a uitat din nou la taximetru, 260 lei!

Și-a examinat cu limba interiorul gurei. Simțea că e fonf. Era din cauza gerului sau... a aparatului care taxa?

A privit apoi câmpul alb. Movable de zăpadă troenite pe alocuri, întindere de zahăr tos sau de pulbere de sticlă, tăcere ca dincolo de viață, cerul de o răceală și imobilitate spăimântătoare.

— Să știți, și-a zis, cu sinceritate de copil, am căzut aci drept pe un ghețar dela Pol!

În dreapta, o curte lungă. La intrare o porțiță și în fund o căscioară cu o lumină. A trântit porțița de câteva ori spre a afla dacă sunt câini. Sgomotul n'a stărnit nici o potae. Dar drumul până la lumină era lung; n'a putut să-și înlăture complet teama și, cu ochii în patru, iscodind colțurile mai umbrase ale curții, tușind din când în când, a străbătut până în fund.

A ciocănit la fereastră, sfios, așteptând ca din năuntru o voce supărată să-i răspundă negativ.

Dar, lucru curios, s'a întâmplat din potrivă.

— Da, eu sunt Ilutză, a zis ieșind pe săliță un domn de statură mărunță, cu părul cărunt și neglijent îmbrăcat. Dar d-ta?

Au fost încântați cei doi că s'au identificat.

D. Ilutză cunoaștea firma și s'a grăbit să poartească înăuntru pe vizitator. Parcă într'un colț îndepărtat de țară ar fi primit vizita unei rude simpatice de la oras.

— Va să zică, d-ta ești d. Niculici! Am citit de multe ori reclama d-tale. Dar poftim în casă.

Era așa de târziu și d. Niculici n'avea nevoie decât de două vorbe.

— Poftim, poftim! a insistat omul, binevoitor, plin de atenție.

Și negustorul a intrat silnic, parcă ar fi târit câte o sută de kilograme de fiercare picior.

Voia să-i ceară adresa sorei, atât. Dar dacă d. Ilutză întreabă pentru ce? Poate el, oare, să spue că se duce să-și ia rochia? D. Niculici era cu totul convins că d-șoara, când alesese rochia, nu încercase o înșelătorie ci numai se bizuise pe ceva care nu căpătase toate

formele de aprobare din partea băncii.

Dar, oricum, îi venea foarte greu.

— „Te rugam de adresa sorei d-tale. Ziceam că s'o întreb!... scânci d. Niculici, rușinat ca nu cumva tratele să-l bânue și de cine știe ce intenții sentimentale.

— Da, cum nu... știu strada. Dar iei ceva? Poftim o țuiculiță.

— Mulțumesc, am stat la masă.

— Ei, nu-i nimic... îți dau atunci un vin. Marioară, adu niște pahare.

— Ești prea bun, dar...

— Sezi colea. E un vin grozav.

— Se vede.

— Ce să se vadă. Vinul se bea. Hai noroc! Il am dela un neam...

— Da, numai că...

— Dela Odobești. Ia pofteste. Îți sparge gura.

Și d. Niculici, dând paharul pe gât ca o doctorie, putu din nou, cercetându-și limba, să stabilească legătura cu taximetrul care aștepta la poartă.

— Tac-tac! Tac-tac!

Simțea cutite în inimă.

— Mai ia un pahar te rog, că nu te mai întâlnești cu așa ceva! reveni d. Ilutză. E vin cum l'a făcut maică-sa.

— Cred, dar... ziceam...

— Ei, lasă... Hai noroc. E ceva rar.

Cum să spue el pentru ce se grăbește? Știa că mâine dimineață d-șoara Carmen pleacă. Și nu pleca singură. Pleca. Iată, cu 6000 lei, costul rochiei.

— Ia și o țigară. Poftim! Dar mai bine. Marioară, adu niște mezel!

D. Ilutză comandă, și iscoditor privi pe d. Niculici.

„Poate d'aia nu merge vinul!...”

Sculptorul înfășcă paharul, îndemnă iar pe musafir, mai strecură două-trei vorbe aspre la adresa crizei și-și aduse aminte de solicitare:

— Știu strada, repetă el; dar ce nu mă... iacă, asta nu. Să-ți dau un om dela atelierul meu până acolo. Sorămea stă pe câmpul Porumbaru, la șosea. Uite, imi iau acu paltonul și mergem la atelier. Dar, deocamdată, să ne mai puie câte un păhărel, de plecare.

Se aduse și mezelul — câteva măslâne în scobitori — și, până una alta, paharele se și umplură.

Niculici, ca vrăit, fără să fie în stare să scoată o vorbă, strecură pe gât și acest pahar.

— Acum, încă unul... la botul calului...

Negustorul se încălzise, nu mai auzea decât tac-tacul aparatului de taxare și vedea numai cifre; de astă dată duble: 620, 624, 628...

D. Ilutză își îmbracă apoi paltonul și însoțitorul, mașinal, urmă în stradă pe

(Urmare la pag. 15)

UN CERSETOR original

Cerșetorul acela hirsut, pe care îl întâlneam zilnic lângă podul Șerban-Vodă, îmi plăcea.

De câteori treceam pe acolo, îi strecuram o monedă de doi lei și stăteam o clipă de vorbă cu dânsul.

Intr'o după amiază de vară, îmi istorisi întreaga lui viață fără bucurii.

— Eu n'am avut copilărie, domnule!

— Bietul om! am exclamat eu.

— Din frageda mea junete, visul meu a fost să mă dau în cășori. Ei bine, n'am putut să-mi realizez niciodată ambiția aceasta. Uneori îmi spun: — Haide, băte, cășorii nu mai sunt de vârsta ta.

Și spunând aceste cuvinte, ochii îi erau plini de lacrimi.

L'am luat de mână și i-am spus:

— Vino cu mine la Moși. Nu vreau să spui că ai trăit fără să guști această mică satisfacție.

Și după ce a descălicat de pe șeaua căluțului de lemn, veni să-mi mulțumească călduros. Mă numi binefăcătorul său și fu pe punctul de a mă îmbrățișa. Bietul om!

— Ești mulțumit? l-am întrebat eu.

— Dacă aș putea să mă dau și puțin

în bărci, aș fi fericit, mi-a răspuns dânsul.

— Vrei să te dai în bărci? La urma urmelor, de ce nu? Poți să te distrezi cum vrei: în bărci, la lanțuri, în montagnes-russes, ori unde îți pofteste inima. Plătesc eu.

Vesel ca un copil, cerșetorul s'a coșat într'o barcă și s'a legănat timp de un sfert de oră cu o voluptate de nedescris.

Dar nici această bucurie nu ținu multă vreme. Nacela se opri și Tânase — așa îl chema pe protejatul meu — sări jos ținându-se cu mâinile de stomac.

— Ce ai? l-am întrebat eu.

— Nimica toată. Legănatul mi-a provocat puțin rău de mare. Dar dacă beau un coniac, îmi trece.

— S'a făcut! am răspuns

Și l-am dus într'o bodegă, unde am comandat un coniac pentru el și un vermut pentru mine.

După ce și-a băut picătura de alcool, Tânase mi-a mărturisit:

— Mă simt mai bine acum. Dar mi s'a făcut foame.

— Ia o gustare.

— O! mulțumesc! Cât ești de bun și generos!

Și comandă o porție de curcan și apoi încă una, cu varză călită.

— Mi s'a făcut sete! zise el în cele din urmă. Și ceru să i se aducă o jumătate de vin roșu.

Tânase bău singur toată jumătatea de vin și apoi zise:

— Fain! Acum, vreau să-ți mulțumesc pentru generozitatea d-tale. Te voi conduce până acasă.

— De ce să te mai deranjezi? am protestat eu.

— Vai de mine! Imi pare rău!

Pe drum, Tânase îmi zise:

— Iartă-mă că merg atât de încet. Dar mă cam dor picioarele. Inchipu-este-ți că nu am ciorapi...

— Ei bine, mâine îți voi aduce o pereche mai veche de a mea.

— Mulțumesc! Ești omul cel mai bun din câți am cunoscut.

Când am ajuns în fața locuinței mele, Tânase mi-a spus:

— Ași mai avea o dorință...

— Și anume?

— Să mă prezinți soției d-tale.

I-am explicat că în ziua aceea aveam mosafiri la masă și că momentul nu era potrivit.

— Bine, bine, mi-a răspuns Tânase. Rămâne pentru altădată.

Și ne-am despărțit.

După vreo două zile i-am adus perechea de ciorapi promisă.

Amicul meu mi-a sărit de gât de bucurie. N'am putut scăpa de manifestațiunile sale de bucurie și recunoștință, de cât luând-o la sănătoasă.

Peste opt zile însă, când am dat cu ochii de el, s'a aplecat și mi-a șoptit din nou la ureche:

— Când spală rufe nevasta d-tale?

Am tresărit. Apoi i-am răspuns cu mândrie:

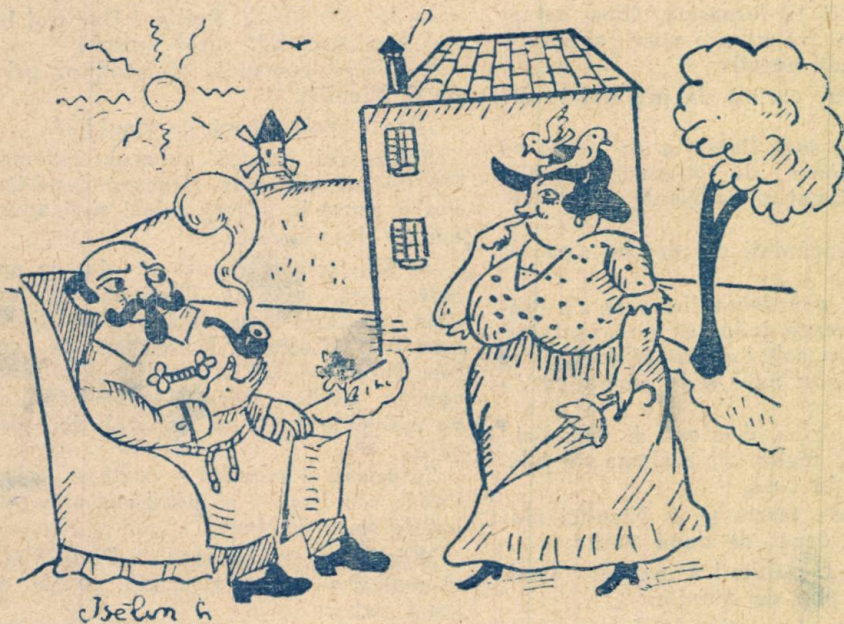
— Nevasta mea nu spală rufe, prietene. Avem o spălătoreasă.

— Atunci e și mai bine, a replicat Tânase.

Și scoțând din buzunar o pereche de ciorapi înveliți în jurnal, continuă:

— Pune-i la un loc cu ai d-tale și dacă cucoana d-tale are vreme mai multă, roag-o să-i cârpească puțin. În felul acesta voi avea pretextul de a veni să-i mulțumesc și cu această ocazie vom putea să ne cunoaștem mai bine.

Din ziua aceea, în drumul meu înspre și dinspre birou, fac un ocol considerabil. Știi, ca să nu mă întâlnesc cu prietenul meu Tânase, care — cum să vă spun? — a devenit puțin cam plicticos.

— De ce ți-ai pus păsările alea pe pălărie?

— Fiindcă îmi plac păsările.

— Nu e un motiv. Și mie îmi plac melcii, dar nu e un motiv să-i port pe cap!

ALARMA

PASTA

o *ști?*

LA NUDIȘTI

MISTIFICAREA

Fontenelle se plimba într-o zi prin grădina sa împreună cu câțiva prieteni, membri ai Academiei de Științe. Soarele pârjolea vârtos capetele lor.

Se opriră cu toți lângă o sferă de metal ce era așezată pe un trepied într-un ungher al grădinei.

Arătând sfera prietenilor lui, Fontenelle spuse :

— Cum vă explicați, dragii mei colegi și amici, că această sferă e mai caldă dedesupt, pe partea care stă pe pământ, decât deasupra, pe partea expusă razelor fierbinți ale soarelui ?

Toți prietenii puseră mâna pe sferă și se incredințară de temeinicia acestui fenomen ciudat.

— E domnul Kauffman care a făcut milioane cu comerțul de stofe.

— E foarte simplu, spuse unul dintre ei, un meteorologist reputat, partea superioară primește dintr-o singură parte razele directe ale soarelui, care alunecă pe suprafața lucioasă a sferei și nu se pot opri nicăeri. Partea inferioară dimpotrivă, e înconjurată de căldura împrăștiată, care o pătrunde și face să se urce temperatura.

— N'ai de fel dreptate, spuse altul, un fizician ; sfera e așezată pe un pedestal de metal deosebit ; contactul celor două substanțe produce o acțiune electrică care ajută căldurei din afară și creiază deosebirea.

Un al treilea savant, care era fiziologist renumit, puse pricina fenomenului pe seama nervilor experimentatorilor.

Un altul spuse asta, un altul aia. Numai Fontenelle nu spunea nimic. Când toți sfârșiră cu deducțiile, veni rândul lui Fontenelle să vorbească.

— Sunteți cu toți greșiți în deducțiile voastre. Chestia e simplă de tot : servitorul meu a întors adineauri sfera cu susul în jos !...

MUȘTERIUL

Un englez bogat care se ingrășa văzând cu ochii, îngrijorat de straturile de osânză de pe el, se duse să consulte un medic specialist și acesta îl sfătui să urmeze o cură de ape într-o stațiune termală. Englezul ascultă de sfatul dat. Iată-l instalat într-un orașel termal unde se supuse unui regim riguros, și după o lună băgă de seamă că sfatul medicului fusese excelent.

Trecând într-o zi prin fața unei măcelării din orașelul unde se găsea în tratament, obezul intră în prăvălie.

— Sunteți bun să-mi tăiați o bucată de carne de porc în greutate de 10 kilograme ? spuse el măcelarului.

— Cum să nu ! De unde vreți să tai bucata ?

— Imi este perfect indiferent.

Măcelarul, natural, tăia bucata din partea cea mai cărnosă a porcului. După ce cântări carnea, spuse :

— Exact zece kile, dom'le. Unde s'o trimit ?

— Nicăeri, prietene, căci n'am nevoie de ea, răspunse flegmatic englezul ; am slăbit cu zece kilograme și vroiam să văd cât face asta !...

Cronica săptămânei

Bucurie'n lumea toată:
Curg mereu ninsorile
Și s'au isprăvit odată
Toate sărbătorile.

Bucură-te, zău, creștine
Că te mai țin cismele
Și-au rămas întregi în tine
Toate... organisme.

Căci, desigur, sărbătoarea
Gădilă prestanțele,
Dar în schimb cu toată-amploarea
Zdruncină finanțele.

Somnul tău de dimineață
(Ca pe urma chefului)
S'a sfârșit. Azi ai în față
Iarăși mutra „șefului”.

Dar în schimb, ce fericire!
Ce stomacuri vesele !
Nu mai macină'n neștire
Pe la toate mesele...

Azi, adio angarale
Cu cadouri rudelor,
Jumătății dumitale
Soacrei, caracudelor.

Viața-și ia încet aspectul
Cotidian, să clatine
Implinirea și respectui
Celorlalte datine:

Slujba, șprițul, turburelul,
Ca plăceri de grație,
Soața, soacra și căpelul,
Ca o... compensație.

De trei zile, frige-afară;
Foc e'n toate vetrele,
Căci s'a aciuat în țară,
Ger de crapă pietrele.

Ce pe geamuri desenează
Florile ponoarelor
Și în roșu colorează
Nasul domnișoarelor.

Scârtăie prelung trotalul
Sub presiunea ghetelor
Și sticlesc ca și cristalul
Ochișorii fetelor.

Dar în timp ce la noi gerul
Ne'ngheață clavicula,
Polul sud blestemă cerul:
L'a lovit canicula!

Eschimoșii azi probabil
(Ce călduri impudice!)
Se îmbracă convenabil
În maillot-uri sudice.

Deci, pentru la anul mi s'a
Cam schimbat programele:
Văd la pol în loc de Nissa
Cum fac plaje damele.

Geaba iei în mâini gazeta
Și-i sorbi iute filele,
În vacanță-s azi: racheta,
Tancul și torpilele.

De-o mai sta războiul încă
Mult în plata Domnului,
Oștile vor da în brâncă
Sau în boala somnului.

Totuși, se anunță'n contul
Luptelor dramatice,
Mari atacuri pe tot frontul
Însă... diplomatice.

Dar natura se întrece,
Și scurmând ca molia,
Spintecă pământu'n zece
Ca în Anatolia,

Gr. Tepeș

ULTIMA RECOMANDAȚIE
— Lenuțo, bagă de seamă! Sennalul de alarmă e la spatele tău !

Umoristul Cami și creditorul

Cami, celebrul umorist francez, era mereu deranjat la cafenea de un nesuferit creditor semit care nu-i cunoștea adresa și de care nu știa cu nici un chip cum să scape.

Intr'o zi, exasperat la culme, Cami se hotărî să pună în practică un plan cu totul original spre a se răzbuna și scăpa pentru totdeauna de acest individ supărător. Pretextând că are de rezolvat o afacere foarte importantă și urgentă cu editorul său, el isbui să scape de creditor, și strângându-i mâna îi spuse:

— Dom'le Moscovici, vino într'o zi să mănânci la mine și atunci cred c'o să-ți achit și datoria, căci aci mă nimeresti tot fără bani!

— Când să viu?

— De astăzi în opt zile! Locuiesc în via Alfredo la No. 43. Țin însă să te previu: am o sumedenie de creditori

asa că pe portarul casei unde stau l-am învățat să spună celor ce întreabă de mine că nu mă cunoaște. N'ai decât să te apropii de el și să-i soptești la ureche:

— D-l Cami, scriitorul umorist!

Și Cami se depărtă, lăsând pe creditorul nesuferit încântat...

Umoristul farsor nu stătea la adresa pe care o arătase. Știa însă că portarul casei cu No. 43 din via Alfredo era un om tare urăcios și care se supăra lesne.

A doua zi, Cami se duse pentru prima dată în odăița portarului și-l întrebă la ce etaj șade d. Cami.

— Aci nu stă nici un domn Cami! răspunse ursuz portarul.

— Vă cer iertare; pe acest domn Cami îl cunosc de foarte multă vreme: e un scriitor care își are biroul în această casă!

— Ți-am spus odată că nu locuiește aci!

Cami insistă, săcâi pe portar un bun sfert de oră și în cele din urmă plecă zicând:

— Știu bine că el nu locuiește aci, deoarece d. Cami sunt eu!!!

În săptămâna ce urmă, în fiecare dimineață, deghizat ba în bătrân, ba în flăcău, ba în măcelar, Cami se ducea și făcea câte o scenă asemănătoare portarului din via Alfredo No. 43.

Cu o bucurie dintre cele mai mari, Cami își dădea seama că portarul era tot mai îndârjit și clipa când furia lui avea să izbucnească în plin nu era prea depărtată.

În dimineața zilei a opta, credincios întâlnirii ce-i dăduse scriitorul, creditorul cel nesuferit pătrunse în odăița portarului, apoi, aplecându-se la urechea lui, îi șopti tainic:

— Unde stă d. Cami umoristul?

La auzul acestor vorbe, cerberul se repezi la un mătuoi ce se afla după ușă și copleși cu lovituri viguroase spatelul creditorului pe care îl svârli în cele din urmă în stradă.

Niciodată Cami n'a mai auzit de el...

Dacă v'a plăcut trucul acesta, îl puteți folosi și dv. față de creditorii cari nu vă dau pace...

COPIII LA RADIO

CRAINICUL. — Rugăm onorații ascultători să scuze această scurtă întrerupere pricinuită de un mic accident de ordin tehnic...

Verzi și uscate

LA ȘCOALA

Profesorul tuși ușor, căci era puțin răcit și avea guturai; își trecu de câteva ori mâna prin cele cinci fire de păr ce-i împodobeau craniul în formă de dovleac, apoi spuse cu o voce răgușită și părintească:

— Moritică Braunstein.

— 'Zent, dom' profesor.

— Moritică, poți tu să-mi spui care este vietatea cea mai atașată de om?

— Da.

— Care este?

— Purecele l...

SIRETENIE

— Nicușor, te vei duce numaldecât la școală și vei vesti profesoara ta că din pricină c'ai căpătat doi frățiori nu vei putea merge la școală două zile, căci am trebuință de tine acasă!

Nicușor chibzui puțințel, apoi:

— Știi ce, papa, o să spun profesoarei mele c'am căpătat numai un frățior!

— Dece?

— Fiindcă vreau să-l păstrez pe celălalt pentru săptămâna viitoare, ca să pot lipsi și atunci două zile dela școală!...

Biblioteca Universității Iași

Noaptea de nuntă a acrobatului

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Incăpățânarea e apanagiul femeilor și al... catârilor.

Calomnia și răutatea sunt ascuțite la amândouă capetele. Adeseori fac mai mult rău celui ce umblă cu ele!

Numai femeile și copiii nu știu ce înseamnă chinurile inoelii.

Vina desvăluirii unei taine n'o poartă decât acela care a încredințat-o.

Femeile violente nu s'aproape nicio dată prost dispuse, căci proasta dispoziție nu este de obicei decât regretul că nu s'au putut infuria.

Oamenii care spun: „Nu vă aștep-

tați la nimic bun dela femei, și nu veți fi decepționați, ar trebui să mai spună: „Nu respirați, și nu veți înghiți microbi!...”

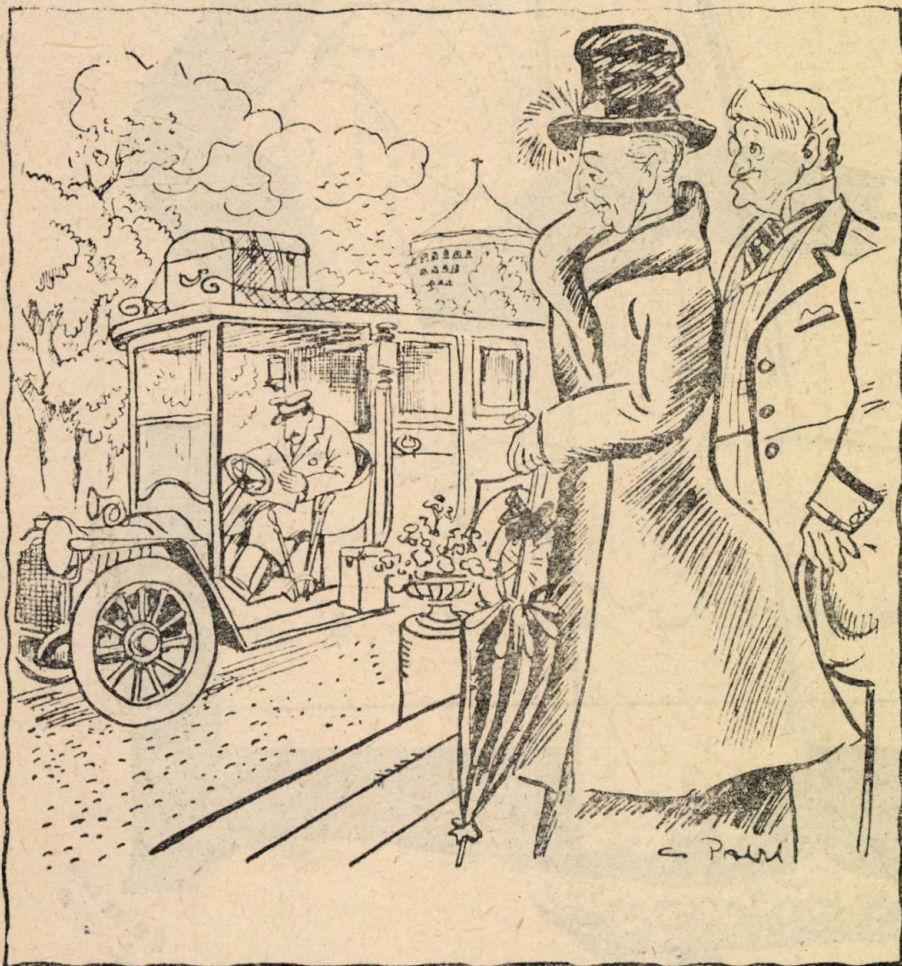
„Când muncești pentru alții, muncești cu aceeași tragere de inimă cașicând ai munci pentru tine!”, glăsuște un proverb vechiu.

Vasăzică fabricanții de coșciuge și gropi să muncească cu aceeași râvnă cașicând coșciugul și groapa ar fi pentru ei! Haidade!

Spiritul din trupul nostru seamănă cu pilotul dintr'o navă.

Fericirea nu este un eveniment, e o aptitudine.

ACUM TREI ZECI DE ANI

— Cum? Vrei să mă faci să mă urc într'una din aceste diabolice mașini moderne?

INVITATUL GAFEUR. — Foarte frumos serviciul ăsta de cafea, compus din șase cești diferite!

Orice soacră e o sămânță de discordie aruncată între bărbat și nevestă!

Cu două lucruri nu se pot împăca ușor pe lume femeile: cu bătrânețea și... sărăcia!

Un singur chip există spre a fi fericit în căsnicie: să nu te gândești la fericire!

Multă lume calcă strâmb din pricină că le sunt tocurile scâlciate!

„Toaletele femeilor depind de mâna croitoresei...” și de banii bărbaților! adaogăm noi.

Falșitatea nu este decât un adevăr de care se abuzează; absurdul e însăși evidența falșității!

Bucuria de a admira este răsplata inimilor lipsite de invidie.

Sângele nu se spală cu sânge, ci cu apă și săpun...

Moartea nu este dorită de cât de cei sătui de viață și de dricari și ciocli.

Adevăratul prieten nu este acela care ne apără, ci acela a cărui prietenie împiedecă orice atac.

E mai greu să fii femeie cinstită decât să pari că ești!

Amorul propriu nu poate fi răpus de moarte!

Nimic nu este deajuns celui care socoate că este puțin ceea ce este deajuns!

Nota prea ridicată

Ionică Bidinea, de meserie pictor, dăduse în judecată pe d. Iacobus Leibovicus, negustor de tablouri pe strada Sf. Vineri, care refuza să-i plătească o notă fiindcă refăcuse câteva tablouri ce înfățișau subiecte religioase.

Avocatul pictorului Bidinea, d. Tăchiță gură-mare, înfățișa judelei faptele și citi nota amănunțită de mai la vale :

„Lucrări executate pentru d. Iacobus Leibovicus, negustor de tablouri religioase ;

„Improspătat chipul lui Adam și așezat un măr în mâna Evei: 100 lei.

— Asta revine la peste 400 lei kg. de mere, remarcă d. Iacobus.

— Continui, spuse avocatul.

„Adăugat trei stele pe cer și refăcut luna : 300 lei.

„Înălbit barba lui Moise pe Sinai ; 500 lei.

— Păi un bărbier nu cere pentru treaba asta mai mult de 100 lei, spuse Iacobus Leibovicus.

— Să te fi dus la bărbier ! răspunse sec avocatul, apoi continuă :

„Spălat sfânta Varvara și aurit nimbul : 80 lei.

„Făcut sandale noi lui Abram : 400 lei.

— Apoi în gura pieții Obor, întreprinse Iacobus, o pereche de sandale se vinde cu 180 lei.

DĂRĂMĂRILE DE CASE

— Mulțumesc duduie, pentru ajutorul dv. benevol...

— Da, răspunse avocatul, însă talpa lor e de mucava !

Și el continuă cu citirea notei pictorului :

„Scos trei dinți din gura lui Pilat și înlocuit cu alții : 600 lei.

— Scosul unei măsele costă doi poli ! interveni negustorul de tablouri.

— Costă doi poli, dar clientul meu a scos dinții cu pensula, nu cu cleștele !

„Curățat treptele din Ierichon : 40 lei.

„Făcut lui Noe o cămașă : 300 lei.

— Pe Bărăției, găsești cămași la 200 lei bucata, spuse Iacobus.

— Da, dar sunt de bumbac ! replică avocatul, apoi :

„Spălat cămașile fetelor lui Lot: 100 lei.

— Spălătoreasa mea spală cu cinci lei cămașa, spuse iarăși Iacobus.

Avocatul dădu din umeri și continuă :
Intinerit cadrele armatei Filistenilor.

200 lei.

„Pus o piatră în praștia lui David. Lungit capul lui Goliat și depărtat nițel picioarele : 300 lei.

„Intinerit Matusalem : 400 lei.

Auzind aceste vorbe, negustorul de tablouri izbucni furios :

— 400 lei pentru întinerirea lui Matusalem, când un coafor mă întinerește cu 50 lei !

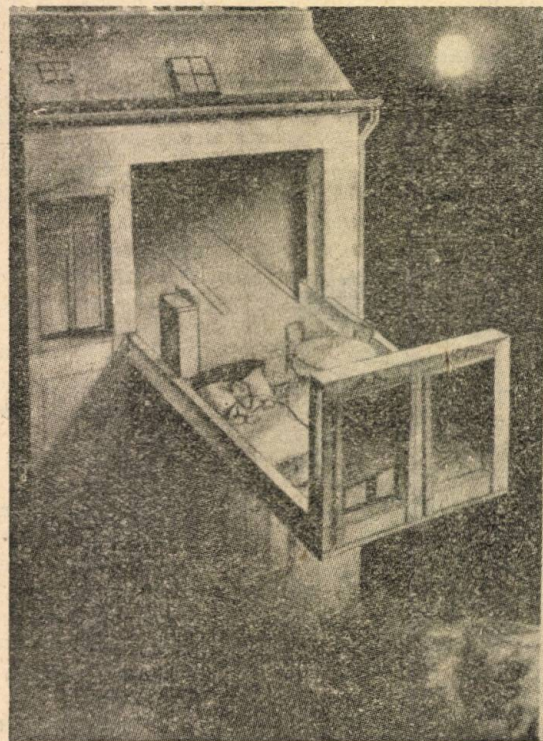
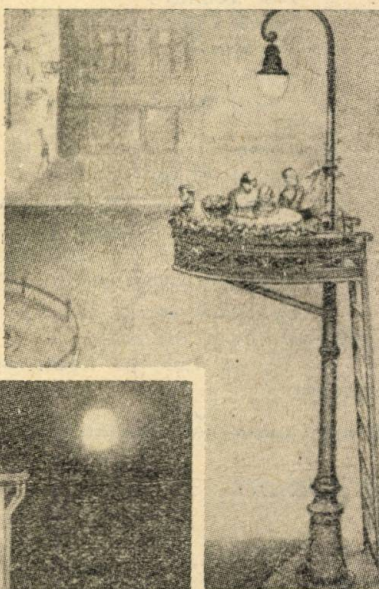
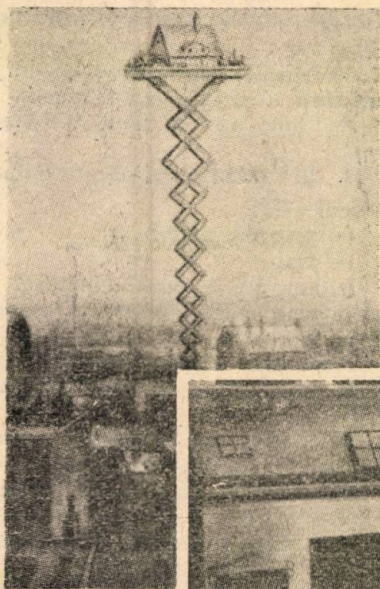
— Tot ce se poate, răspunse avocatul, vezi însă că d-ta ești d. Iacobus Leibovicus, nu Matusalem !...

Tribunalul a dat câștig de cauză pictorului Bidinea.

Poșta redacției

CL. BEJ, (Brăila).. — Versurile oarecum corecte ca formă, dar... nu vedem hazul. Mai trimite Indiferent proză, versuri.

GR. T. — După cum vezi. Dar mai scurte. Manuscrisul însă îl trimiți acasă, Spătarului 20, spre a-l avea Sâmbătă sau Duminică.

AER! CAT MAI MULT AER!

sau cum văd arhitecții urbanismul de mâine: casa cu suport în spirală; felinarul-terasă și dormitorul-exterior.

Medicul.

Nu cunosc oameni mai îndrăzneți decât medicii. Dar îndrăzneți nu glumă! Și pe deasupra, plini de dispreț pentru viața omenească.

Ești bolnav și medicul sosește. Te palpează, te ascultă, te întreabă și toate acestea gândindu-se la altceva.

Apoi scrie rețeta și spune:

— Voi mai trece.

Și puteți fi siguri că mai trece, trece mereu până când tu, pacientul, treci pe lumea cealaltă.

Iar după ce ai făcut această neplăcută călătorie, medicul încasează o mică primă din partea antreprenorului de pompe funebre.

Dacă zaci vreme îndelungată, el își freacă mâinile, căci produsul vizitelor împreună cu tantiemele oferite de farmacist, fac la un loc o sumă destul de frumoasă.

Un singur lucru îl supără: când te faci bine în douăzeci și patru de ore.

Dar și atunci, găsește prilejul de a recolta avantajii, spunând cu o îndrăzneală infernală:

— Mie să-mi mulțumești că ai scăpat.

Dintre toți medicii pe cari i-am cunoscut însă, cel mai revoltător rămâne tot al meu, sau mai bine zis ex-medicul meu, căci m'am debarasat de el în doi timpi și trei mișcări.

Acum câțiva timp răcisem grozav și cum țin la pielea mea, am telefonat im-

ediat doctorului, care își făcu prompt apariția.

Mă simțeam prost, e drept, dar după prima lui rețetă, a trebuit să mă culc în pat.

O nouă vizită, o nouă rețetă, o nouă agravare.

Iar după câteva zile, slăbisem atât de rău, încât mi se vedeau coastele.

Intr-o dimineață, când mă simțeam mai rău ca oricând, medicul meu mă ascultă cu mai multă băgare de seamă ca de obicei și apoi mă întreabă:

— Ești mulțumit de apartamentul d-tale?

— Firește. Destul de mulțumit.

— Cât plătești?

— Șaizeci de mii.

— Proprietarul e cumescade?

— Nu mă pot plânge de dânsul.

— Dar vecinii?

— Slavă Domnului!...

— Egrasie?

— Deloc.

— Friguroasă?

— Ți!

Etc., etc.

Și mă întrebam:

— Unde-o fi vrând să ajungă? Ce-l interesează pe el dacă proprietarul e om de ispravă? Egrasia înțeleg. Dar, de ce m'o li întrebat câtă chirie plătesc?

Și cu toată starea rea în care mă găseam, l-am întrebat:

— De ce imi pui toate aceste întrebări?

— Dragă mea, trebuie să te duci la doctor. În ultimul timp ai slăbit foarte mult!

— Fiindcă am nevoie de un apartament și al d-tale imi convine.

— Bine, dar eu n'am intenția să mă mut.

— Și totuși va trebui s'o faci peste câteva zile.

— Să mă mut?

— Da.

Atunci am înțeles! Doctorul credea că starea mea e disperată și mi-o spunea fără ocol.

N'ași putea spune exact senzația pe care am avut-o la auzul acestei sentințe.

Mai întâi, m'a cuprins o frică îngrozitoare, o teamă cumplită.

După aceea, m'a cuprins o furie grozavă! Nu e frumos să te porți astfel cu un client, ba chiar cu un foarte bun client.

— Așa? Vrei apartamentul meu? Ei bine, așteaptă!

În cazuri de boală, vă recomand sistemul meu. Mai întâi, înfuriați-vă! Poate că la dvs. se va înrăutăți boala. Eu însă, m'am însănătoșit.

L-am dat pe doctor afară.

Am aruncat medicamentele pe fereastră.

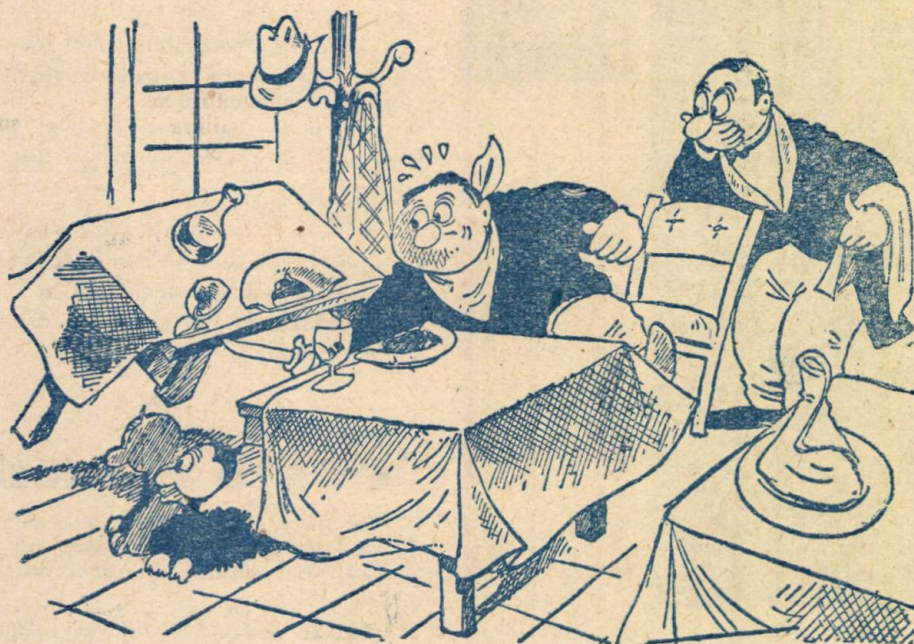
Când spun că le-am aruncat pe fereastră, exagerez. Nu-mi place să lovesc pe trecători și să plătesc daune.

M'am mulțumit să trimit farmacistului toate fiolele, împreună cu o scrisoare. Atât de multe, încât într-o zi m'am înșelat: m'am uns cu sirop pe stomac și am inghițit un plastru.

A fost singura dată când m'am simțit mai bine.

În cele din urmă, am prelungit contractul pe cinci ani și n'am mai chemat niciodată medicul.

LA RESTAURANT

Ce a pățit mușterul căruia i s'a dat o friptură prea tare și un cuțit prea ascuțit...

Ciudăţenii

FUM LA DOMICILIU

La Richmond, în Virginia, un inventator a găsit mijlocul să procure tuturor fumătorilor posibilitatea să fumeze acasă fără să folosească nici un lîricel de tutun. Iată descrierea aparatului său: într'un cazan uriaş de formă conică, încălzit mai slab, se dă foc la o grămadă de tutun. Fumul este supus la felurite operaţii care-l purifică, scoţând din el toată nicotina şi făcându-l delicios.

Fumul este după aceea înmagazinat în rezervoare de unde porneşte prin ţevi aşezate în pământ spre casele fumătorilor, unde se instalează câte un fumometru la care se adaptează ţevi de lulea. Când un abonat simte gust de o lulea, n'are decât să deschidă robinetul şi e servit la moment!

Egalitate în faţa tutunului, iată adevărata democraţie! Dar dela teorie până la practică, e un drum lung de tot. Aşadar, până la realizarea proiectului, amatorii de fum la domiciliu să se înarmeze cu răbdare şi... tutun!

CASA LUI SENOR RAMES

De curând s'a vîndut, în apropiere de portul Madryn, în Argentina, una din casele cele mai ciudate şi pitoreşti din

lume. Ea aparţinuse lui senor Diego Rames, un proprietar de cirezi de boi.

D. Rames ăsta, care exportase cîteva zeci de mii de boi, îşi construise o casă din argilă în zidurile căreia încrustase nenumărate coarne de boi ucişi pe proprietatea sa. Impodobită în chipul ăsta, locuinţa sa, de departe, seamăna cu un ariciu uriaş. Din toate părţile, enorme coarne de bou străpungeau acru. Erau două zeci mii de coarne! Un negustor englez din Buenos Ayres a cumpărat casa asta ciudată şi originală. El are de gînd s'o dărîme şi coarnele din pereţi să le vîndă unei fabrici de piepîeni.

O PERECHE CUM NU EXISTA!

Un bogat armator din Islanda, murind fără a avea moştenitori direcţi, a lăsat cu limbă de moarte ca toată averea sa să fie dărîuită unei perechi care, după cincizeci ani de căsătorie, să nu se fi certat niciodată!

Toată lumea era incredinţată că n'o să se poată găsi niciodată o asemenea

pereche de înurăţei model. Ei bine, avocatul însărcinat cu treaba asta a isbutit să descopere într'un mic orăşel de pe coasta Islandei perechea model. Bărbatul, d. Harald Skier, era un fost pescar. El era în vîrstă de şaptezeci şi patru de ani şi înşurat de cincizeci şi trei de ani cu nevasta sa Gutty, care e cu doi ani mai „tinerică” decât el. După mărturiisrile celor ce-i cunoşteau, ei nu se certase nici odată. Li se dădu moştenirea armatorului, care întrecia suma de două milioane coroane suedeze, adică peste 36 milioane lei. Dar, când să plece de la notar, unde se duseseră să semneze de primire, cei doi bătrînei se luară zdravăn la ceart!

Unul voia să cumpere o casă la Nisa, iar cucoana avea de gînd să se stabilească la Hollywood, în America, unde voia să se facă artistă de cinematograf!

În cele din urmă, cei doi soţi, exasperaţi, s'au încăerat în toată legea! A trebuit să intervină nişte trecători ca să-i despartă!...

Ziarele din Islanda spun că ei sunt acum pe cale să divorţeze! Iată unde duce banul şi... capriciile femeii.

REFLEXIE AMARA

I-UL CAINE. — Auzi cîte jurăminte îşi fac?
AL II-LEA CAINE. — Da. Sunt mult prea multe, pentru ca să le poată ţine minte pe toate.

AFRICANA

Scena se petrece undeva in Africa, intre doi oameni albi, stabiliți de multă vreme in inima continentului negru. Așezați confortabil in umbra binefăcătoare a unui „bungalow”, unul dintre ei spune celuilalt:

— In trei ani de zile, dragă dom'le,

am câștigat douăzeci milioane făcând negoț de piei!

— Cum! ai câștigat douăzeci de milioane de pe urma unui astfel de negoț?

— Da, dar uitai să-ți spun: înăuntrul pieilor se aflau negri!...

PERSPECTIVE BLEUMARIN

Mână în mână, gură în gură, lipiți ca doi frați siamezi, Aneta și Ionel își făceau confidențe, ocrotiți de besna adâncă a unui cinematograf de pe calea Moșilor. E atât de plăcut să fii îndrăgostit și să vezi toate lucrurile numai in roz! Mângâindu-l cu multă dragoste pe părul îmbibat din belșug cu „ulei de nucă”, Aneta gânguri cu voce patetică:

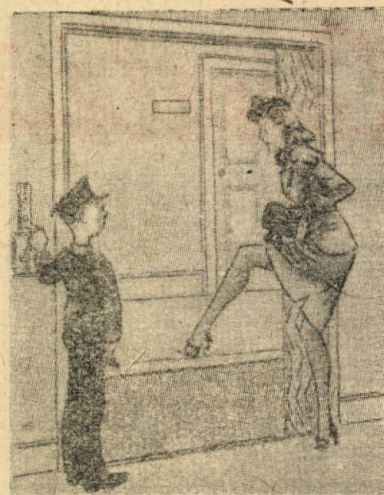
— Când vom fi căsătoriți, Ionel pu-iule, voi căuta să alung toate necazurile și grijele de pe capul tău...

— Păi n'am necazuri și nici griji, scumpo...

— O! după ce te vei însura cu mine, vei avea destule!...

RECTIFICARE

In fața judei care împarte dreapta într-o încăpere din palatul Prefecturii de Poliție, fu adusă o duduță blondă și elegantă, care conducând un

— Curios! Ascensorul ăsta se oprește totdeauna prea sus!

automobil pe strada Șelari, călcase un biet trecător, care încercase să treacă drumul.

Judele, solemn, după ce răsfoise niște hârtii așezate între copertele unui dosar verde, se adresează contravenientei:

— Dudue, după cum constat din acte, este a cincea persoană pe care ai răsturnat-o cu automobilul în decurs de numai două luni!

— Vă rog să mă iertați, dom'le jude, e a patra persoană!

— Ba a cincia!

— Ba a patra, dom'le jude: pe una dintre ele am răsturnat-o de două ori!...

SFAT PARINTESC

Geo fusese văzut de un vecin furând mere din grădina acestuia. Vecinul se duse la mama copilului și istorisi chestia. După două zile, vecinul întâlnește pe vinovat pe stradă:

— Ascultă, Geo, fusei mai deunăzi la mama ta și-i spusei că te-am văzut furându-mi mere! Ce ți-a zis mama ta când ai venit acasă?

— M'a învățat să bag de seamă atunci când fur mere, ca să nu mă vezi d-ta!

RASPUNS POTRIVIT

Filozoful Robert Ordigo, fondatorul scoalei pozitivistice italiene, era uneori de o cruzime foarte mare față de semenii lui. Intr-o zi, la Mantua, pe o străduță îngustă, se lovi din neașteptare de seamă de un tânăr filfizon.

— Fă-mi loc să trec! spuse filozoful.

— N'am obiceiul să mă dau la o parte din fata tâmpiților! răspunse cu mândrie filfizonul.

— Ba eu am obiceiul ăsta! replică filozoful, făcând loc filfizonului care se făcuse la chip stacojiu....

INTRE VECINE

— Coană Safto, bărbatul m'neatale a murit de moarte bună?

— Da de unde, soro: veni doftorul de douăsprezece ori pe la noi!...

— Conașule, patronul vă roagă să nu vă supărați, dar localul nostru e renunțat pentru veselie și v'am fi recunoscători dacă ați zâmbi puțin!

O vânzare bună

(Urmare din pag. 3-a)

sculptor. Frigul desmetici pe Niculici care, îngrozit, măsură în minte noul itinerar: dela Abator la atelier și dela atelier la Șosea!

Era ora unsprezece și jumătate noaptea.

— A, ești cu mașina! Atunci e aproape! făcu d. Ilutză și dădu loc d-lui Niculici.

— Băiatule, se adresa șoferului, ne duci pe Lănăriei.

... Am un om pe care îl culc la atelier. Eu lucrez târziu. Când ai venit d-ta, atunci picasem acasă.

Niculici închise ochii în desnădejde.

Când ajunseră la atelier, negustorul era aproape fără gri.

Iarăș o curte nesfârșită și în fund o coșmelie. Sculptorul bate în ușă. Nici un răspuns. Mai bate, de astă dată vijelios. Căinii din vecini hămăie ca în sat.

— Uite păcătosul! s'a dus la cârciumă!

Era vorba, de omul pe care îl lăsa de pază la atelier.

— Acolo trebuie să fie, la cârciumă!

D. Niculici primi iarăș un cuțit și auzi în creier:

— Țac-țac, țac-țac!

Făcură câțiva pași spre poartă, iar sculptorului îi veni o idee. Se căută prin buzunare.

— Hei, ce noroc; uite cheia. Vreau să-ți arăt câteva piese. O să te intereseze. E ceva...

Negustorul simți un val de sânge la cap. Apoi un vârf ascuțit la moalele scăfârșiei. Se propti bine în picioare să nu cadă grămadă și-și strânse capul între umeri ca apărându-se de ceva nevăzut. Închise ochii, îi deschise, apoi tot așa de câteva ori. Își mișcă brațele. Va să zică n'a avut un atac de paralizie?

Fericit că e în viață, în bucurios să împlinească noua dorință a binevoitorului său.

Îl urmă în atelier.

— Ia te uită colea, d-le Niculici... Ce zici de conturul ăsta? Valoare tipică de model. Dar grupul de aici? Grație, ritm...

— Da, aprobă negustorul fără să știe despre ce este vorba și privind ipsozurile ce-i arăta.

Cuvântul „ritm” însă îi dete fiori. Auzi iarăș în gând:

— Țac-țac, țac-țac!

Tariful de publicitate al revistei

„VESELIA”

(CATEGORIA V)
LINIA CORP 5

Dela 10—1000 linii . . .	Lei	7
Dela 1000 linii în sus . . .	„	6
Anunțurile collectorilor de loterii	„	8
Bilanțuri, convocări, notificări, etc.	„	15
Știri artistice, judiciare, școlare	„	10
Informațiuni comerciale minimum 5 linii . . .	„	12
Informațiuni financiare minimum 5 linii . . .	„	12
Informațiuni collectorilor de loterii	„	10
Informațiuni loterii de Stat	„	10

Sculptorul continuă să-i prezinte diferite alte compoziții însoțind arătarea cu explicații chinezești: elan, echilibru de mișcare, armonie a liniilor, tehnică...

Aproape un ceas de explicații, până când d. Niculici se simți mai statue decât toată producția sculptorului.

— Acum să căutăm pe Gheorghe!

S'au suit iarăș în mașină și au oprit mereu la cârciumi întrebând.

Cum nu-l găseau, d. Ilutză consola: „Imi pare rău că nu mi-ai văzut ziua atelierul. Dacă ai vrea să vii mâine, ți-aș arăta multe lucruri frumoase. Imi promiți?”

Și adăogă:

— Văd că ai înghețat. Ia să ne dea negustorul ăsta câte un păhăruț, pe repezeală.

Lăudă vinul cârciumarului, acesta execută comanda fulgerător, consumarea urmă la fel și din nou în mașină care, ea, nu știa de cât:

— Țac-țac, țac-țac!

Când au găsit pe Gheorghe în ultima crăsmă, a fost bucurie mare. Evenimentul a fost cinstit mai din plin. Au venit în loc de păhărele, jumătăți.

Târziu după miezul nopții, d. Ilutză a desăvârșit toată bunăvoința sa față de d. Niculici.

— Sue colea, a poruncit lui Gheorghe, arătându-i locul lângă șofer și du pe domnu la soră-mea. Știi unde!

— Cum să nu știu; la domnișoara Vasilica...

— Așa.

Extrem de recunoscător, cu mișcări vioaie, comandate de încălzirea interioară, d. Niculici a mulțumit d-lui Ilutză care tot din aceeași încălzire, a strâns foarte înfapt, mâna negustorului și s'a depărtat pe jos, parcă în sbor.

Când a rămas cu Gheorghe, d. Niculici a privit din nou aparatul de taxare. De astă dată drăcia parcă juca așa, ca un vârtej ori ca un film prost, proiectat acum douăzeci de ani, la un „cine-ma” de mahala. Nu mai vedea nimic, dar absolut nimic.

Ba vedea ceva: că se crapă de ziua. Socoti atunci, că până să ajungă la Șosea, la d-ra Carmen, fata o să fie pe peronul gării, gata de plecare...

Cu generozitatea scoasă din amestecul de vinuri, d. Niculici rechemă în minte minunea de om, atât de simpat, pe d. Ilutză. Se mai găsesc oare asemenea ființe îndatoritoare?

Ba acum nici nu mai știa, de nerăbdare, cum să ajungă la nevastă, să-i spue și ei ce tip cunoscuse.

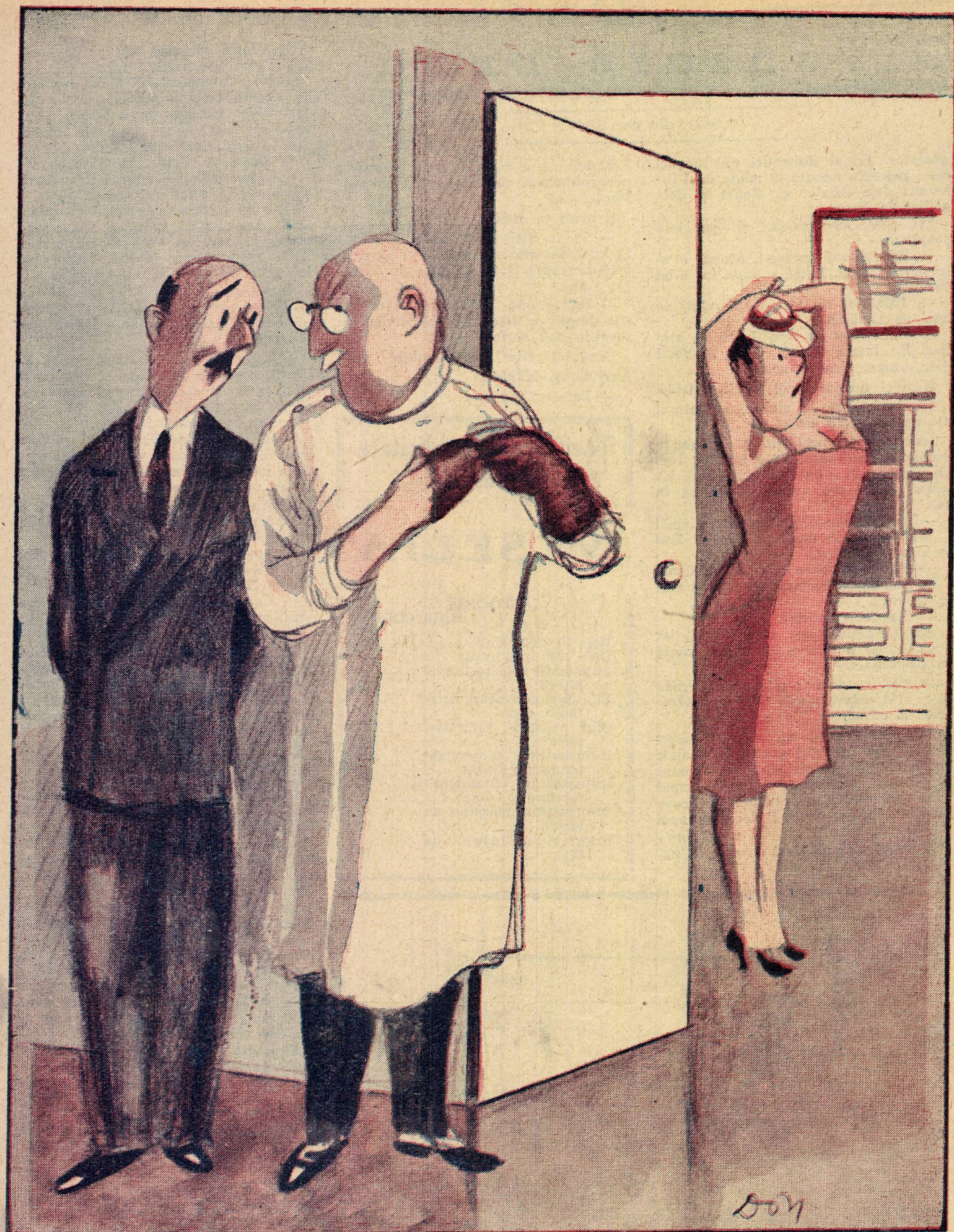
— Ascultă șefule, bolborosi negustorul către șofer, să mă duci acasă, în Lipscani 243... Că acum nu e vară să mergem la Șosea... Iarna este aer curat pretutindeni.

C. Cosco

— Nu vă deranjați, conia. Am venit să repar broasca!

DIAGNOSTIC

- Nu o găsesc deloc bine pe soția d-tale...
- Nici eu...

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-rale P. T. T. Nr. 24.464 939
 TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL”, STRADA BREZOIANU 23—25 BUCUREȘTI (ROMANIA)

— De ce ți-ai pus casca ?

— Fiindcă săptămâna trecută mi-a căzut un binoclu în cap !

Prețul lei 5.—

DIKHOVSKIY (ASL)

28 JAN. 1941

Proprietar:
Soc. Anon. „Universul”, București,
Str. Brezoianu 23—25

Director și Ad-tor delegat:
STELIAN POPESCU
Redactor responsabil:
CONSTANTIN COSCO

Inserisă sub Nr. 162 Trib. Ilfov.
Redacția și Administrația:
București I
Str. Brezoianu 23-25, tel. 3.30.10

1 FEBRUARIE

O pepinieră de talente:

„Jurnalul literar”

În mica republică a literelor românești, d. George Călinescu, supranumit nu mai știm de cine „Jim fecundatorul”, ocupă un loc aparte. Gelos pe gloria unor G. Ibrăileanu, E. Lovinescu, Nichifor Crainic și Camil Petrescu, d-sa și-a zis într-o zi:

— Anche io sono pittore!

Și fără să mai stea mult pe gânduri, s'a improvisat „descoperitor de talente”, deschizând și o dughiană beletristică, cu banii unui mecenat ieșean.

Activitatea și-a început-o informând publicul cititor din România despre felul de viață al scriitorilor de pretutindeni.

Astfel s'a aflat că Verlaine era homosexual, că Baudelaire își petrecea vremea prin cărciumi și lupanare, că lord Byron întreținea legături incestuoase cu sora sa, că Dumas-tatăl era prea complent cu metresele sale, că unuia îi mirosea rău duhul sau că pe altul îl pasionau plăcerile solitare.

După aceste rudimente de literatură aplicată, d. Călinescu a început să dea sentințe critice de mare calibrul, cum e cea faimoasă „Epigrama e un strănut”,

care i-a aprins paie în cap cu epigramistii.

Între timp, banii (și răbdarea) mecenatului ieșean erau pe sfârșite, ceea ce l-a făcut pe d. Călinescu să încerce să justifice, cât de cât, încrederea ce i se acordase.

Și s'a pornit pe descoperiri. Mai întâi a descoperit halba cu mânerul în partea stângă, după care a urmat scoaterea la iveală a câtorva talente inedite.

Din nenorocire, pepiniera de „talente”

— Ghiță, am impresia că ar trebui să schimbăm klaxonul.

te” a „Jurnalului literar”, a fost inaugurată prost. Prima descoperire a d-lui Călinescu, un oarecare **Toto**, a ciupit un catren din revista „Epigrama”.

Inceputul modest, dar merituos al tânărului Toto, a fost semnalat la timp cititorilor celor două reviste. Dar d. Călinescu a tăcut chitic.

Iată însă că acum de curând, în același număr al „Jurnalului literar” în care d. Călinescu făcea bilanțul descoperirilor d-sale, a apărut o poezie a unui oarecare Costel Moraru, cel mai prima 'ntâi poet, după părerea directorului revistei.

Ori, s'a întâmplat că poezuaua în chestie era a altuia și fusese publicată în volum, de unde „descoperirea” d-lui Călinescu a luat-o și a publicat-o **talentale** în „Jurnalul literar”.

Au sărit arși toți acei cari îi atribuiau d-lui Călinescu oarecare perspicacitate critică și un cât de puțin bagaj de cunoștințe literare. Au urlat, în cor cu păgubașul, toate publicațiile literare din țară, cerând explicații și sancțiuni.

D. Călinescu însă s'a dat la fund și odată cu d-sa a atras și umoristica publică ieșeană, care și-a încetat definitiv apariția.

Căci mecenatul moldovean a refuzat să mai plătească tipografia.

Dar să nu ne plângem. Vorba francezului: **A quelque chose malheur est bon.**

Omul cu foarfeca

Ce e cu Niță Pitpalac

Am primit în vremea din urmă un potop de scrisori întrebându-ne ce mai știm despre omul nostru, nea Niță Pitpalac. Știm multe. Dar vorba cântecului: Luna știe, dar nu spune.

Totuși vom lămuri buștean pe drăguții cititori, lăudându-ne de unul singur și destul de grav în micul istoric de mai jos.

TRECUTUL

Acum peste treizeci de ani, când parcurgeai unele gazete ca un Bărăgan trist și pustiu, în care se mișca cu viteză melcului „Drama din Crângăși” (cele mai adeseori sinucidere cu chibrituri dizolvate în spirt denaturat) pe vremea aceea binecuvântată, când strivirea unui câine de un vehicul înfuriat prilejuia materie pentru trei reportaje, cronicarul umoristic trebuia să-și aplice verva asupra vieții calme, familiale. Așa a apărut succesul lui Marion.

Satirele sale asupra „soacrelor” erau datorite „conjuncturei momentului” cum s’ar spune astăzi.

Când oamenii n’aveau spectrul zilei de mâine, puteau să sufere în voie de flagelul soacrelor. Obidiții așteptau Joia ca să se răzbune citind versul și proza lui Marion. Ani de zile a exploatat el această mină de succes fără să obosească vreodată: interesul cititorilor, care sporea mereu. Din munca lui Marion știu că a apărut odată „De-avalma” și alte câteva broșuri scoase chiar de autor.

Dar cândva poate, tot ar mai trebui făcută o selecțiune, pentru ca „soacră-soacră, poamă acră!” să nu rămâie numai în vorbirea curentă a poporului...

★

A doua operă fășnită din paginile „Veselliei” este figura lui Niță Pitpalac, care multi ani a strâns interesul și atenția cititorilor. Niță Pitpalac a apărut prin 1910 ca un foarte cumsecade cetățean periferic, cu poturi, cu ilic înflorat, cămașă cusută cu arnici, căciulă în cap și cisme în picioare. Nu lipseau mustățile cu „soplimente”, „musca” de sub buză și de mână „ciomăgelul”.

Niță Pitpalac se interesa pe vremea aceea de „Nea Saizu”, de Năică Itidentu, de Florică dela trebonal și alte asemenea motive de preocupare. Dar curând nori negri s’au adunat la orizontul politice europene; războiul balcanic, aperiitiv sinistru (mezelic) al celui din 1914, complicațiile diplomatice și de alte ordine, consecutive acelor evenimente, l’au scos pe onorabilul Niță dintr’ale sale. A început să-și dea părerea asupra tuturor chestiilor la ordinea zilei și astfel, din binevoitorul benebibent care la zile mari își făcea de cap, Niță Pitpalac a devenit pentru cititorii săi un fel de critic permanent. Era obligator ca Niță să facă cunoscute Europei ce

crede el despre cutare și cutare chestie.

Negreșit toate contribuțiile acestea i-le redacta domnul Costache Glumici, în acel limbaj propriu, plin de deformări ridicule ale cuvintelor franjuzești, potrivite sau nu, adevărată satiră a apucăturii românești de a vorbi franjuzește și când te pricepi, și mai ales când nu te pricepi...

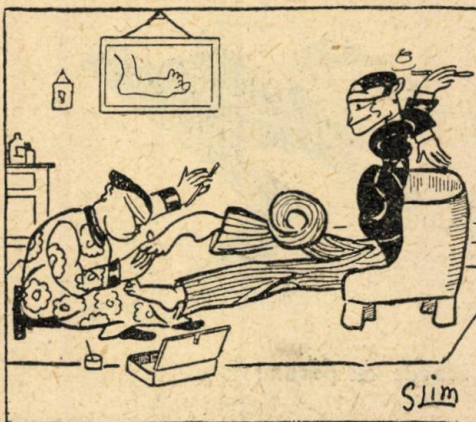
Războiul a întrerupt oficiul de censor al lui nea Niță Pitpalac. Și-a făcut datoria pe front, ca orice om cinstit, dar n’a avut grijă, ingratur, să ne spună și nouă ce-a pățimit pe acolo! Ne-a destăinuit doar, în câteva poezii publicate în „Greerul” din Iași, of-ul lui pentru „tiritorul” ocupat și cam atât. Intors acasă, îl găsim pe Niță Pitpalac transformat. Slujba care o făcea pentru 6 milioane de români, trebuia s’o facă acum pentru 18 milioane, între care și atâția minoritari. Niță „s’a simțit” și ne-a apărut îmbrăcat nemțește, cu pălărie tare și cu ceas la brâu. În stânga avea pe coana Sița care apoi s’a tuns „garsoană” și pe „sgâmboi” sau „spurcăciuni”, cei doi copii.

Săptămănal, la „Trebuna mea” iscălită cu propria-i parafă, autografiată, cetățeanul și-a făcut datoria, pentru care încă n’am aflat să fie decorat până în prezent.

Dar mai e timp!

Nea Niță n’a înțeles să-și rezerve iuteala numai în granițele României-Mari, ci le-a trecut de patru ori: odată „în Evropa cu famelia”, altădată „la Carlisbadu”, a treia oară la Rusciuk, în vizită

OMUL-ȘARPE LA PEDICURE

— Văd că iarăș v’ați ros unghiile!

la Bai Ganciu, echivalentul din dreapta Dunărei al amicului nostru. Acu în urmă „la Londra”. Isprăvile sunt bine cunoscute cititorilor din numeroasele ediții apărute până în prezent în editura „Universului”.

Niță Pitpalac trăește și e bine, sănătos. Secretarul său, Costache Glumici, e mai în vervă ca oricând, după cum mărturisește succesul excepțional al noului său volum „Niță Pitpalac la Londra”. Astfel că avem toată nădejdea că Niță Pitpalac își va continua misiunea și în viitor.

Redacția

PREZENTUL

— Dar acușica, răspunde eminentul voiajor, este lucrurile cam „ranversante”. Acum este țarăși rezbel. Și nu este „rezbel itestin” că, pentru așa caz, omul ar găsi numai de cât kelemecu: ar lua o sare amară și ar ieși repede din incurcătură.

Ce să facă dumnealui, ne întreabă nea Niță, dacă dânsu se duce zilnic la cafenea în Obor și este, va să zică, strateg? Că strateg este, fiindcă mai întâi și întâi e rumân. Poate, oare, domnia-sa să se pronunțe? Poate, să zicem! Dar bine mă, băiatule, ne obiectează eminentul nostru amic, e tot una strategia cu „neotru”?

Dacă ești, carevasăzică, neotru, cum poți să fii cu ăla și cu ăla? Că vorbesc cu Năică Itidentu. Zice el: — Mă nea Niță, mie îmi place mușchiu în sânge.

Florică dela trebună subține: — Mie îmi place mușchiul ca sfa-roaga, dar cu semințe de arnăut...

Apoi, amândoi:

— Dar matale, nea Niță, cum îl vrei?

— Bă, le răspund eu, care știu cum este politica acușica; eu, bă, sunt neotru! Nu mă declar!

— Dar atunci cum îl mănânci?

— Cu gura.

Și nea Niță, în felul ăsta, ne-a lămurit greutatea ce are, în zilele pe cari le trăim, de a spune Europei ce crede despre cutare și cutare chestie.

Ne-a asigurat însă că acasă cu coana Sița, eminentul cetățean stă foarte deseori de vorbă.

Făgăduim cititorilor că ne vom da pe lângă coana Sița care, ca fomele, are gura de cârpă. Când vom afla câte ceva dela dumneaei, ne vom grăbi să batem toba.

Asta e. Până atunci — vorba ăluia — cereți la librării ultimele exemplare din cartea Niță Pitpalac la Londra. Prețul, lei 40.

Costache Glumici

Niță Pitpalac și SFORĂITUL

A patra zi de Crăciun, după trei zile de regim compus exclusiv din sarmale, cârnați și cozonac „d'ăla cu nuci”, în casa familiei Niță Pitpalac se așternuse oarecare liniște, dar o liniște prevestitoare de furtuni. Eroul nostru, cu burta umflată ca două boloboace de vin, se așezase liniștit la gura sobei și cerceta o

carte de basme cu chipuri — căci omul e veșnic copil — mai ales atunci când a trecut de vârsta primei tinereți. Sgâmbonii se jucau cu niște jucării căpătate în dar dela alde Năică Itidentu, iar coana Sița, mai leneșă ca o mătă de Angora, ședea pe un fotel și privea hiperbolic pe fereastra prin care se zărea un peisagiu polar: pomi plini de chiciură și un cer întunecat la chip ca o soacră. În soba de teracotă buștenii de cer trosneau veseli imprăștiind o căldură binefăcătoare și... scumpă, căci

suta de kile de lemne le plătise eroul nostru cu 160 lei. De, așa se vând lemnele de sărbători. Rupând tăcerea și o frântură din cozonacul ce poposisese pe o farfurie de pe măsuța din vecinătatea fotelului, coana Sița spuse:

— Mă omule, stau și mă întreb ca proasta în târg: oare eu sforăi noaptea când dorm?

— Sigur că sforăi, și încă ce sforăi, bomboana fondantă a lu moșu! răspunse nea Niță.

Atinsă în amorul său propriu, coana Sița se grăbi să dea drumul la tirul de baraj al gurei:

— Oi sforăi eu, da și tu sforăi, mă omule, mai zdravăn decât o ceată de coșoni!

— Ce face?... sări ca ars Nea Niță auzind comparația cu coșonii.

— Da, și tu sforăi, repetă calmă coana Sița.

— Mai afirmează odată! rosti grav Nea Niță, și mustățile lui se șârliră ca perii pe arici.

— Ce să mai afirm, doar îți spusei că și tu sforăi!

Nea Niță duse încet două dește spre scăfârlie și prinse să mediteze, așa cum văzuse odată la cinema că făcea împăratul Napolion atunci când se găsea într-o situație critică și ambarasantă... Puțin câte puțin chipul lui Nea Niță se insenină.

— Ghiță, văd că ți-ai pus chiloții pe piți. Sunt sigură că ai angajat o nouă dactilografă!

— Fetico, mi se pare că tălică torni o minciună neadevărată!

— Da de ce, mă omule?

— Fiindcă acu fo zece zile, în vreme ce tăifăsuia cu niște preteni, venind descuția dă sforăit, am hotărât să mă conving și eu dacă sforăi. Și momental ce venii acasă la domiciliu, fără să-ți transpirez cevaș, căutai să mă incredințez cum e daravela.

— Și te-ai incredințat, omule?

— Da. Stătui patru nopți la rând treaz, ca să mă aud cum sforăi!

— Și?

— Nu m'am auzit sforăind neam! Așa că nu-ți mai permit, madam, să mai spui dă mine că sforăi ca o ceată dă rămători!

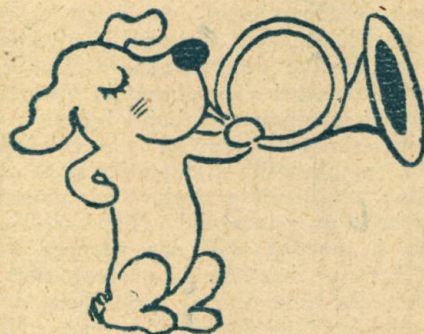
În fața acestui argument temeinic, coana Sița și-a recunoscut greșeala și ambele tabere sau retras pe pozițiile lor strategice și inițiale.

p. conf. Flirty

SIȚA PITPALAC ÎNVAȚA PATINAJUL

— Cad! Năică, vino repede cu perna!

veselia

Puterea obiceiului

5

DRAMA PSIHOLOGICA

ACTUL I

OCHIUL CARE SE DESCHIDE

Scena reprezintă teatrul unei crime bestiale

Judecătorul de instrucție. — Ghiță Popândău, fă-ți depoziția!

Ghiță Popândău. — Sunt portarul imobilului din strada Papagalilor nr. 678. Nevasta mea suferă de lumbago.

Judecătorul de instrucție, interesat. — Grefier, notează acest amănunt interesant!

Ghiță. — În fiecare seară, sting luminile pe scară. Eri, pe când imi făceam datoria, am văzut capul unei locatаре, domnișoara Fifi Trompetă, tăiat dela bază.

Judecătorul de instrucție, spiritual. — Rapoartele poliției spun că victima își pierdea adesea capul.

Ghiță Popândău. — Intr'adevăr. Incidentul nu m'a neliniștit peste măsură.

Dar, mai departe, am dat peste un picior.

Judecătorul de instrucție, spiritual. — Era piciorul vreunui locatar nemulțumit de serviciile d-tale?

Ghiță Popândău. — Nu. Era piciorul d-rei Fifi. Il uitase pe scară.

Judecătorul de instrucție. — Ciudată lipsă de memorie!

Ghiță Popândău. — Apoi, am găsit pe rând și celelalte membre ale domnișoarei în chestie. Atunci m'am gândit că, poate, a suferit un accident și am înștiințat parchetul.

Judecătorul de instrucție. — Ei bine, află că d-ra Fifi a fost asasinată.

Ghiță Popândău. — E cu puțință? (Cade și moare din cauza emoției)

ACTUL II

OCHIUL CARE VEDE

Scena reprezintă cabinetul judecătorului de instrucție.

Judecătorul de instrucție. — Ancheta a stabilit că numita Fifi Trompetă primea numeroși bărbați...

Grefierul. — Sunt sigur că asasinul este unul din aceștia.

Judecătorul de instrucție. — Nu. Con-

SPARGERE ȘTIINȚIFICA

— Li vom face mai întâi radiografia, ca să vedem dacă merită osteneala.

statările dovedesc că victima a fost tăiată de cineva care se pricepe în chirurgie. Am dat ordin să se aresteze toți chiriașii imobilului. Apoi am arestat pe toți locuitorii cartierului, pe toți cetățenii din oraș. Dar n'am obținut nici un rezultat. Dacă nu se hotărăște să mărturisească nimeni, va trebui să mă arestez eu insumi, pentru a fi sigur că vinovatul se află printre noi.

Un detectiv, intrând. — Am adus o scrisoare care a sosit pe adresa d-rei Fifi Trompetă.

Judecătorul de instrucție, după ce a citit. — Victorie! Asasinul s'a denunțat singur!

ACTUL III

OCHIUL CARE JUDECA

Scena reprezintă o străduță deșartă.

Un detectiv. — Dughiana aceasta suspectă, are o firmă ciudată. (Citind).

Operațiuni convenabile

la orice oră din zi și noapte

Judecătorul de instrucție. — Este oficina celebrului chirurg Bisturescu; ia-l de altfel venind spre noi.

Marele chirurg, îmbietor. — O mică operație la minut! Poftiți, domnilor! Profitați de rabat. Astăzi e o zi de reclamă!

Judecătorul de instrucție, scoțând un revolver. — Sus mâinile! Te arestez!

Marele chirurg. — Nu trageți, căci leșin! Nu pot suferi să văd sânge?

Judecătorul de instrucție. — Tu ai ucis pe nefericita copilă! Mărturisește mizerabile!

Marele chirurg. — Mărturisesc! (Senzație). Era pacienta mea. Intr'o zi a venit și mi-a spus că n're nimic în stomac. Pentru ca să mă asigur, i-am deschis abdomenul. Nedescoperind nimic anormal sub peritoneu, am extins cercetările în celelalte părți ale corpului.

Judecătorul de instrucție. — Grație perspicacității mele, te-am demascat.

Marele chirurg. — Mă surprinde. Luasem toate precauțiile. Cum ai descoperit vinovăția mea?

Judecătorul de instrucție. — După ce ai ucis-o pe biata fată, i-ai mai trimis și scrisorii (Ii pune scrisoarea în față).

Marele chirurg. — Infern și damnațiune! Puterea obiceiului m'a pierdut! După ce mi-am tăiat victima în bucăți, i-am trimis nota de plată!

Cortina

RECLAMA CINSTITA

Era un anunț cu caractere enorme, care apăruse în aceeași zi în paginile tuturor ziarelor ce apar la București. Anunțul înfățișa o mică bucătărie, bucătărie plină de muște și gândaci—și în josul paginei, aceiași bucătărie, fără nici o bestie înaripată. Intre cele două poze, un spațiu mare alb și textul foarte scurt de mai la vale, text scris cu litere grase:

„Un savant Englez a născocit un aparat care nu dă niciodată greș spre a ucide muștele și gândacii; dacă nu sunteți mulțumiți, vi se dă înapoi banii. Invenția asta perfectă nu costă decât o sută de lei. Grăbiți-vă cu comenzile înainte de a se epuiza stocul!”

Cinstitul domn Ionescu n'avu nimic mai bun de făcut — la fel ca mulți alți concetățeni ai lui — și trimise numai-decât, prin mandat poștal, suma de lei 100, la adresa arătată în anunț, cerând să i se expedieze grabnic acest ideal omoritor de muște și gândaci.

Cu întoarcerea poștei, el primi un mic ciocan de lemn însoțit de următoarea notiță:

„Loviți muștele ori gândacii de care vreți să scăpați, în moalele capului; nu s'a găsit încă nici una care să reziste!”

TOREADORII SE PLANG...

Toreadorii de pe tot întinsul frumoasei Spanii sunt tare nemulțumiți. Pricina este că meseria lor devine pe zi ce trece tot mai grea și rău plătită. Dacă vremurile nu se vor schimba, toreadorii

sunt amenințați să moară de foame.... În vremea din urmă, din pricina dezinteresării publicului pentru felul acesta de spectacole, impresarii nu mai plătesc toreadorilor decât 10.000 lei pentru o ședință, și din banii ăștia ei trebuie să-și plătească și ajutorii cari sunt foarte numeroși... Iată însă că împotriva plângerilor toreadorilor se ridică un ziarist din Barcelona. Acest ziarist susține că zece mii de lei sunt deajuns pentru uciderea unui taur! Un parlagiu dela abator trebuie să doboare cel puțin câteva sute de animale ca să capete banii ăștia, și n'are nevoie nici de muzici, nici de costume de mătase...

Toreadorii au acționat în judecată pe ziarist, cerând despăgubiri... Auzi, să-i compare pe ei cu parlagiile...

OM NOROCOS

D. Clamargan, avea cincizeci și patru de ani și trăia de pe urma unui mic atelier de cismărie ce-l ținea într'un orașel din Canada. Aii treceau unul după altul și totul îl făcea să creadă c'o să moară sărac, când, sunt câteva luni de atunci, o limuzină luxoasă trecând prin fața atelierului, era cât p'aci să se răstoarne: plesnise unul din cauciucuri. Din fericire, șoferul isbuti să oprească la vreme mașina. În timp ce repara cauciucul, o doamnă elegantă scobori din mașină. Nu era chiar așa tânără, dar blănurile și bijuteriile de pe ea erau de mare preț. Spre a-și trece mai repede vremea, se duse să se uite la ghetete pingelite ce erau așezate în dughiana cismarului. Zărind pe d. Clamargan, doamna asta scoase un strigăt de mirare și admirație:

— D. Chamberlain!!!

În adevăr, d. Clamargan semăna leit cu premierul englez. Or, stăpâna moșiei, miss Arabella Terry, era o mare admiratoare a „apostolului sburător al păceii”, mai precis, a d-lui Chamberlain.

O admiratoare convinsă! Ea s'ar fi măritat de mult cu d. Chamberlain, dacă el n'ar fi fost deja însurat! Atunci?

Atunci, spun ziarele din Ottawa, miss Arabella Terry s'a măritat să se mărite cu cismarul. În lipsa cismarului, ea va avea copia primului ministru englez. Și cum femeia asta posedă câteva zeci de mii de hectare împădurite, d. Clamargan nu se mai dă jos cât e ziua de mare din automobil!

Iată ce înseamnă să ai noroc!

HOTELURI DIN PROVINCIE

— Da, avem șoareci. Dar nici nu veți băga de seamă. Veți avea destul de furcă cu ploșnițele!

UN TREN CARE S'A PIERDUT

Ziarele străine ne aduc o veste de-a dreptul uluitoare: „Trenul personal care, dela Damasc face legătura cu orașul Alep, a dispărut acum cinci zile fără să lase nici cea mai mică urmă... El a pornit ca de obicei din Damasc la ora fixată de regulamente, dar n'a mai ajuns la destinație. Nimeni nu știe ce s'a făcut cu el!”

Se vede treaba că trenul ăsta fantomă s'a simțit ispitit să facă puțintel concurență celebrului vas fantomă...

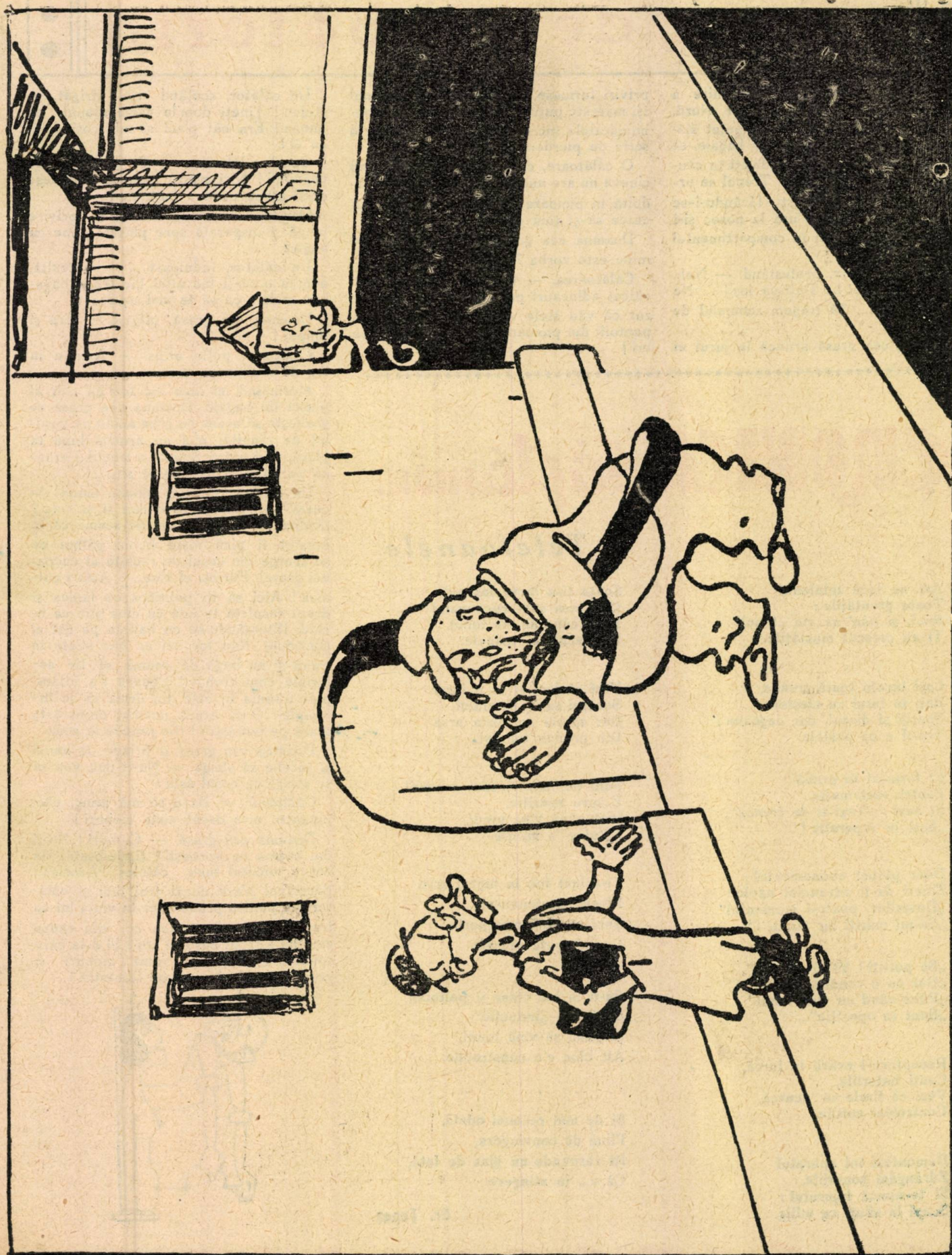
UNUL CARE PREA EXAGEREAZA!

Apucând, cu un gest hotărât cosorul ce-l purta atârnat la brâu și așezând mâna dreaptă pe o masă, dintr'o singură lovitură și-a retezat-o ceva mai sus de încheietură! Oare omul ăsta fusese mușcat de un șarpe veninos și se temea să nu i se infecteze tot corpul?

Nicidecum! D. Mazzolini, un cinstit cetățean din orașul italian Brescia, exasperat că era nevoit să plătească polițe semnate înainte, în vreme ce acum devenise insolubil, a vroito, prin retezarea mâinei drepte, să se pună în imposibilitate de a mai semna pe viitor polițe!

Mai rar cinste ca asta!

— Indurați-vă și dăruți o sută de lei spre a scăpa viața unui nevinovat !
— Păi d-ta nu prea ai aspectul unui om nevinovat !
— Nu este vorba despre viața mea, ci de a d-tale !...

Tren de sărbători

Se dăduse semnalul de pornire a trenului arhiplin din gara de Nord, când o doamnă grasă și un omuleț slăbănog, amândoi încărcăți de bagaje, se iviră pe peron, alergând nădușiți în căutarea a două locuri libere. Trenul se urni alene. Unui cheferist făcându-i-se milă de ei, deschise o ușă la noroc și-i imbrânci pe amândoi în compartimentul tixit cu călători.

Corul călătorilor, protestând. — Nu!.. nu!.. E complet!.. Dați-vă jos!.. Ne înăbușim aci!.. Să tragem semnalul de alarmă!..

Doamna cea grasă aruncă în jurul ei

priviri furioase. În vremea asta, trenul își mărește puțin câte puțin viteza și numărările încrucișări de linii produc o serie de pierderi de echilibru.

O călătoare, cu voce severă. — Când cineva nu are unde să seadă și este îngăduită în picioare, ar trebui cel puțin să cerce să-și țină echilibrul!

Doamna cea grasă, inciudată. Despre mine este vorba?

Călătoreea. — Cam așa ceva... m'ai călcat adineauri pe bătători de am crezut că văd stele verzi, afară de asta pantofii din picioare i-am cumpărat abea eri!

Un călător, scoțând un strigăt. — Aoleu! Țineți dom'le geamantanul ca lumea! Era cât p'aci să-mi scoți ochii cu el!

Corul călătorilor. — Ce pereche de neghiobi! Nici măcar nu se gândesc să-și așeze undeva bagajele!

Omulețul slăbănog aruncă o privire lungă și disperată spre plasele pline cu bagaje.

Un călător, induioșat. — Ascultă, dom'le o să-ți fac nițel loc lângă bagajele mele... ca să te mai ușurezi!

Doamna cea grasă, oftând. — Era și timpul!

Călătorul, puțin atins. — Asta e în loc de mulțumire!

Mormăind, el face loc într'un colț al plasei de bagaje. Doamna cea grasă se grăbește să așeze cu grije acolo un coșuleț de răchită; nici nu aruncă bine în plasă, că o oprire bruscă a trenului aruncă pe călători unii peste alții...

Un călător, ducând repede mâna la ceafă. — Aoleu, ce-o mai fi și asta? (Ridică privirea și bagă de seamă că în creștet îi pică niște lichid gălbui ce se scurge din coșul de răchită al cucoanei grase). Furios, el zice. — Asta-i culmea! Aici să fii politicos cu lumea și drept răsplată te udă cu cine știe ce lichid. (Ștergându-se cu batista pe gât el continuă). Rău fac cei ce duc sticle în trean și nu bagă de seamă să fie astupate cum trebuie! Ceeace s'a întâmplat trebuia în cele din urmă să se întâmple! O să arunc imediat coșul ăsta afară pe fereastră! (Se repede la coș).

Doamna cea grasă îl prinde de haină și începe să strige. — Nu-ți dau voie să te atingi de coșul ăsta!

Călătorul. — Ba o să mă ating, căci înăuntru nu's decât niște cioburi!

Doamna cea grasă. — Cioburi! Nu-ți dai seama ce vorbești! (Induioșată). În coș e micuțul meu cățeluș Azorică! Sărmanul n'are decât trei luni și călătorește pentru prima oară în viața lui cu trenul! Se vede treaba că din cauza emoției a făcut ceva în coș! Și d-ta care spuneai că înăuntru sunt cioburi și vroiai să arunci coșul pe fereastră!..

Gr. Tepeș

CRONICA Săptămânii

Telefoanele

Azi ne face telefonul
Toate greutățile:
Suni, și pân' să vie „tonul”
Ți-au crescut mustățile.

Lași încolo toată treaba,
Bați în furci cu cleștele,
Spargi și discul, dar degeaba:
Tonul e ca peștele.

02 formezi în grabă
Pentru reclamație,
Și auzi: „Vezi-ți de treabă”,
„Ești în reparație!”

Doar plăți abonamentul;
Zbieri de-ți zdruncini axele:
„Domnilor, poate-i momentul”
„Să-mi măriți iar taxele!”

„Să poțiti! Vă țiu isonul”,
„Dar cu o condiție:”
„Până când nu vine tonul”
„Sunt în opoziție”...

Receptoru-l zvârli în furcă,
Cauți bateriile,
Vezi că firele se 'ncurcă,
Controlezi cutiile,

Demontezi tot aparatul
Zdrângâni sonerile,
Și te-apucă injuratul:
Scapi la stinți cu miile.

Soața ți-a făcut fasonul
(Știi cum sunt cucoanele)
Până când să vie tonul,
I-au venit ei toanele.

Vrei să joci și tu o farsă
Soacrei sau patronului,
Dar rămâi cu buza arsă
Din pricina tonului.

Suni pe moașe, căci coconul
E spre apariție.
Însă până vine tonul,
Fătul e 'n miliție.

Ți-a luat foc în faptele serii
Blocul și-atenanșele.
Suni să vină pompierii,
Dar ai toate șansele

Să-ți ia foc chiar și paltonul.
Căci e o „inducție”
Și până să vină tonul,
Alt bloc e'n construcție.

Și de mai reclami odată,
Plină de convingere,
Îți răspunde-un glas de fată,
Că e... în atingere.

— Tine o mie de lei : dar nu spune nimănui că nu ai găsit nici un ban în casă.

U PICIOARELE ÎN APĂ RECE

Lumea care ne-a văzut crescând numește „ciudată schimbare de caracter” desvoltările naturale pe care vârsta le aduce în gândurile, cusururile și sentimentele noastre!

Oamenii au asupra animalelor avantajul graiului, dar animalele sunt superioare oamenilor dacă vorbele noastre nu sunt de bun simț.

Banul este robul tău dacă știi să-l folosești; dacă nu te pricepi, atunci el este stăpânul și tu robul!

Nimic nu este pe lume mai flexibil ca amorul propriu!

Femeile sunt făcute pentru bărbați, îndreptează-le cusururile ori suportă-le așa cum sunt!

Gândul rău e la început un trecător, apoi oaspetele nostru, după aceea devine stăpânul nostru!

Aurul lumii noi a ruinat lumea veche.

Toate bunurile noastre sunt trecătoare, afară de cele ale inimei și spiritului.

Nerecunoștința e cel mai urât cusur al inimei!

Leneșul e frate bun cu cerșetorul!

Nu întrebuințați niciodată un cuvânt nou, dacă n'are aceste trei calități: să fie trebuincios, pe înțeles și sonor!

Disperarea e una din cele mai mari greșeli ale noastre!

Nefăcând nimic ajungi să faci rău!

Oamenii răi nu s' primejdioși decât atunci când au de a face cu un om bun!

Fericirea nu este altceva decât o capcană pe care ne-o întinde Destinul!

Speranța e visul omului care veghează.

Fericirea făcută din durerile altuia nu ține mult.

Patru lucruri nu pot rămâne multă vreme ascunse: știința, prostia, bogăția și... sărăcia!

Generozitatea suferă de relele altora ca și cum ea ar fi fost responsabilă.

Lingușirea nu este altceva decât un negoț de neadevăruri fondat de o parte pe interes și de cealaltă pe vanitate.

Socrate nu numea bogați pe cei care aveau avuții, ci pe cei ce știau ce să facă cu ele!

Atunci când buzunarele ne sunt pline, vorbele noastre s' mai convingătoare ca totdeauna!

Devii mai mare știind mărturisi o greșală decât neînfăptuind-o!

De necazurile noastre nu este nimeni mai vinovat ca noi!

Invidia nu este altceva decât o furie care nu poate suferi binele altora.

Guralivii sunt cei cari iau născocit vorba pe jumătate, spre a putea spune de două ori mai mult în același timp!

Lașitatea, e frică consimțită; curajul, frică învinsă!

Adevărata artă a unui om iscusit e să-și ascundă iscusința!

Mila nu este altceva decât un amestec de tristețe și dragoste!

Vorba pe șoptite a fost născocită de un om care era tare răgușit!

Când ai ceea ce ai dorit, ești atât de liniștit încât ajungi să crezi că nu ești mulțumit!

Nu forțați conștiința să nu vadă ceea ce ar trebui să vadă!

Ca să isbutești în viață trebuie să pari nebun și să fii înțelept!

Boomerang - ul

— Spune-mi, știi ce este un boomerang? Îmi spuse într-o zi prietenul meu Nae Explorescu.

-- Mărturisesc că n'am mai auzit până acum...

— Ei bine, îți voi spune eu. Boomerangul este o armă de care se servesc indigenii din Australia. Are mărimea brațului meu, când ridic paharul în sănătatea d-tale și spun: „Vivat”!

— Atât de mică?

— Da. Dar, ceea ce e mai curios, când arunci această armă într'un anumit fel, și când îi dai o anume impulsie, ea descrie o curbă elegantă în spațiu și, odată ajungându-și ținta, se reîntoarce și vine să se așeze, ca o porumbiță grațioasă, în mâna stăpânului său.

— Tu te pricepi la mănuierea boomerangului ăsta? l-am întrebat pe Nae.

— Mă pricep, mi-a răspuns modest prietenul meu. Până acum însă, n'am izbutit să nimeresc ținta.

— Ce țintă?

— Deocamdată e o țintă foarte simplă: un zid de cincisprezece metri lungime pe patru lungime din fundul grădinei mele.

Câteva zile după aceea, m'am întâlnit din nou cu Nae:

— Știi, mi-a mărturisit dânsul, că am perfecționat mănuierea boomerangului. Acum, nu mai e nevoie să mă deranjez ca să-l iau de lângă zid.

— Vine singur înapoi?

— O! nu încă. N'am ajuns încă la o atât de mare perfecțiune. Dar am cumpărat un câine de vânatoare care face „aport” și mi-l aduce el.

După alte câteva zile, m'am întâlnit din nou cu amicul meu Nae, vestitul explorator român. Când a apărut în bodega unde ne întâlnim de obicei, avea un ochiu umflat și capul înfășurat în câteva zeci de metri de pansament.

— Ce-ai pătit, Nae? l-am întrebat eu compătimator.

— N'am pătit nimic. Astăzi, dragul meu, am repurtat un mare succes: pentru întâia oară boomerangul s'a reîntors singur în mâinile stăpânului său.

Cindătenii

MERSUL ÎN VÂRFUL PICIOARELOR

Un medic american — se putea oare să nu fie american? — a ajuns la constatarea că dacă omul merge în vârful picioarelor, poate preveni tuberculoza, deoarece mersul în chipul acesta îngăduie să ai o respirație mai bună.

Tot folosindu-te de mersul în vârful picioarelor se poate combate și obezitatea!

Medicul ne mai spune că dacă avem de gând să încredințăm cuiva un secret, să ne ferim de oamenii care merg în vârful picioarelor, căci aceștia nu s'în stare să țină taina!

Se știe că femeile nu pot păstra de fel un secret! Oare toate femeile merg în vârful picioarelor? Nu! Prin urmare, teoriile medicului american nu s'altceva decât baliverne!

UNGHIILE ȘI NOROCUL!

O țigancă renumită din Sevilla, se-
ria Pia Torlonez, a scos de curând o carte care constituie cel mai extraordinar rezumat al tuturor superstițiilor ce există în Spania și alte țări. Aflăm astfel printre alte lucruri, că nu este indiferent să-ți tai unghiile în cutare ori cutare zi!

Dacă cumva îți tai unghiile într-o Vineri, lucrul ăsta revarsă o sumedenie de nenorociri asupra imprudentului ce s'a dăruit acestei trebi. Deasemeni este oprit să-ți tai unghiile Dumineca! Dacă le retezați în ziua de Marți, puteți fi siguri că nu vă îmbolnăviți de nici un fel de boală! Cine își tae unghiile Miercurea, va avea norocul să capete o mare moștenire. Cel ce le retează Joia, și este încă celibatar, va lua de soție o femeie frivolă și cicălitoare! În fine, cine și le tae Sâmbăta, va avea tot felul de pagube! În fond, cred că nu ești obligat să-ți tai unghiile: le poți foarte bine pili!

Senora de pe meleagurile insorite ale Spaniei nu s'a gândit la treaba asta... Din partea unei femei nu ne miră așa ceva!

NUMARUL 14 ȘI HENRI IV

Patrusprezece litere alcătuiesc numele lui Henri de Bourbon! El s'a născut în ziua de 14 Decembrie 1553! Adunând cifrele anului de naștere ne dau un total de 14!

În 14 Mai 1554, Henri II ordonă să se lărgască strada Fierarilor. Neîndeplinirea acestei hotărâri produse moartea lui Henri IV, în vârstă de 56 de ani, sau de patru ori patrusprezece ani!

La 14 Mai 1552, s'a născut Margareta de Valois, care a fost prima nevastă a lui Henri IV!

La 14 Martie 1590, Henri IV câștigă bătălia dela Ivry.

La 14 Mai 1590, „Liga” face o procesiune în cursul căreia Henri asediază Parisul.

La 14 Decembrie 1592, orașul Dun trece sub puterea regelui.

La 14 Aprilie 1594, membrii Parlamentului, rămași credincioși regelui, își fac reîntarea în Paris.

La 14 Decembrie 1599, Ducele de Savoia, până atunci cel mai crunt dușman al lui Henri IV, se împacă cu el și-și face intrarea în Fontainebleau.

La 14 Octombrie 1602, Henri IV, urmând să pornească război împotriva ducelui de Bouillon, își recomandă fiul Parlamentului.

În fine, în ziua de 14 Mai 1610, Henri IV e asasinat la Paris. El viețuise de patru ori patrusprezece ani, 14 săptămâni și de patru ori 14 zile, adică în total 56 ani și patru luni!

UN AL DOILEA SHERLOCK HOLMES

Acum vreo doi ani de zile o bombă a făcut explozie la legalția Sovietelor din Varșovia. Un detectiv polonez a fost însărcinat cu ancheta. Singura urmă lăsată de atentator era un căpețel de sfoară care aparținuse mașinei infernale. Sfoara părea să fie de fabricație engleză. Detectivul se duse dar în Anglia și isbuti să descopere pe fabricant.

Află dela el că vreo câteva gheme din aceea sfoară fuseseră vândute unui profe-

ÎN MEXIC

BARBIERUL. — Din ce partid faci parte?

CLIENTUL. — Din al d-tale.

BARBIERUL. — Bine, dar nu-l știi.

CLIENTUL. — Așa este, dar d-ta ții briciul!

...
sor care, după ce stătuse câțiva ani în Rusia, trecuse în Polonia și fusese suspectat de poliție că întreține legături cu dușmanii ai sovietelor. El avea un pașaport Polonez și nevasta lui era Ru-soaică. Detectivul regăsi urmele lui în Iugoslavia și acolo puse numaidecât mâna pe el!

Ispravă de adevărat Sherlock Holmes! Auzi d-ta! doar cu un căpețel de sfoară în mână să descoperi pe autorul unui atentat!

PUȚUL CERȘETORILOR

Până mai acum câțiva ani, olandezii se foloseau de un obicei ciudat și original spre a vindeca pe oameni de lenevie. Atunci când un om voinic și în stare să muncească era prins în flagrant delict de cerșetorie, era înhățat de guler și scoborit în „puțul cerșetorilor”, în fundul căruia era o pompă. Deasupra capului vinovatului se deschidea un robinet din care curgea apă. Spre a nu se îneca ca un șoarece, leneșul era nevoit să pompeze mereu apă vreme de câteva ceasuri. În timp ce el pompa, oamenii adunați în jurul puțului încheiau rămășaguri, dacă vinovatul se va lăsa acoperit de apă ori nu! În fine, după câteva ceasuri de asemenea muncă istovitoare, nenorocitul cerșetor era scos afară, slobozit și sfătuit să caute să profite de pe urma lecției!

Doamna nu este sgârcită

Acțiunea se petrece la doamna Parvenitescu, îmbogățită enorm de pe urma speculației de pământuri.

Madam Parvenitescu, către noua sa jupâneasă. — Nu sunt mulțumită de serviciile tale, fetico, dar ții să te vestesc că începi să mă superi cu nesuferita ta manie de a-mi aminti tot ceea ce aveai obiceiul să faci la fosta ta stăpână!

Jupâneasa. — Rog pe conia să mă ierte, dar...

Madam Parvenitescu, oprind-o. — Crezi că dacă fosta ta stăpână iera nevastă de ministru, înseamnă că tot ce se petrece la ea trebuie să servească de exemplu! În orice moment, nu pot să-ți dau un ordin, fără să te aud imediat răspunzând: „Doamna ministru nu făcea așa...”. Imi este absolut indiferent, mă auzi, să știu cum îți cerea doamna ministru s'o servești. Inșă aci, fetico, mă vei servi așa cum vreau eu! Cred că n'o să se mai simtă nevoia să-ți mai repet lucrurile astea! N'am trebuință pentru a-mi conduce casa să mă inspir din sfaturile ori exemplele nimănui! (Se îndreaptă spre cabinetul de toaletă) O să ies nițel în oraș. Ascultă, Aglaio dă-mi câteva din bijuteriile mele: cele două coliere de perle, bareta cu briliante și trei smaralde, cred că sunt de ajuns pentru o mică plimbare de dimineața...

Jupâneasa, după ce s'a înapoiat cu bijuteriile cerute de stăpâna ei. — Conia, imi îngădui să vă spun că smaraldele au nevoie să fie nițel curățate... Aș putea...

Madam Parvenitescu, mirată. — Curățate?... Smaraldele?... Crezi c'o să știi... că vei putea?...

Jupâneasa. — Sigur, conia. Asta este un lucru pe care îl știe orice jupâneasă de casă mare. Le voi șterge cu puțin coniac spre a le reda strălucirea...

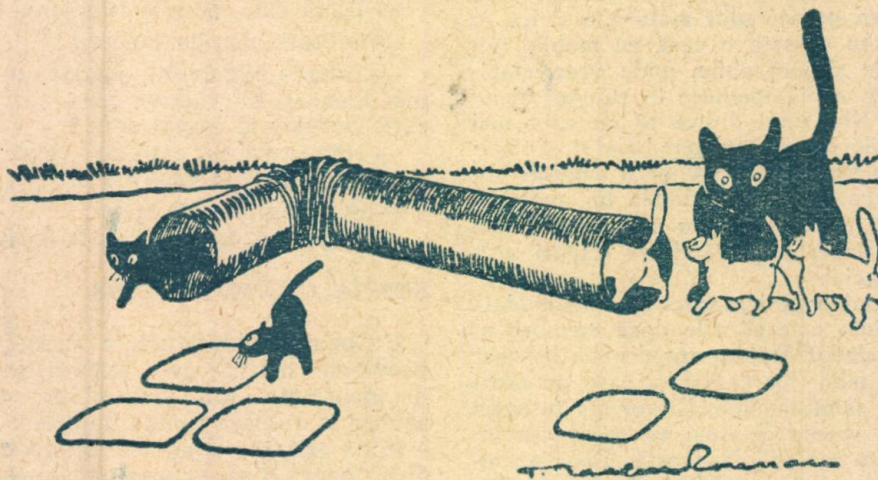
Madam Parvenitescu, mirată. — Coniac, rubinele cu vin negru, safirele cu

Jupâneasa. — Conia nu știe? Da, coniac, iar briliantele se curăță cu amoniac, rubinel cu vin negru, safirele cu lapte. Doamna ministru m'a învățat toate astea.

Madam Parvenitescu, tresărind furioasă. — Iarăș doamna ministru! Ei bine, află că dacă faimoasa ta doamnă ministru era nevoită să facă așa ceva! (Cu o voce plină de dispreț). — Eu, — când se murdăresc — le arunc la gunoi și-mi cumpăr altele noi!...

APARARE PASIVA

Cum își camuflează pisica pisoi.

Verzi și uscate

FIECARE CU GUSTUL SAU

Un domn era pe cale să cumpere un aparat de radio. Vânzătorul scosese pe un raft în fața mușterului o sumedenie de modele. La un moment dat vânzătorul spuse:

— Cu aparatul ăsta de radio, dom'le nu puteți vedea cântăreața, dar o auziți!

— Aș prefera s'a văd și să n'o aud!... replică mușterul.

SCRIITOR NU GLUMA

Un „scriitor” se întâlnește cu un roman în manuscris unui editor din București. După ce cercetează cu privirea câteva file, editorul întreabă:

— Ai mai citit cuiva romanul ăsta, dom'le?

— Vă jur că nu!

— Păi cine ți-a invinețit ochii?

MITICA...

Cineva spunea lui Mitică:

— La zece seara, bolnavul avea deja patruzeci de grade!

— Patruzeci de grade sub zero?...

A AVUT GRIJE!

— Cum, Aneto, ești în doliu de patru zile și cu toate astea dansezi!!!

— O, n'avea nici o grijă, am ales un partener în haine negre!...

LA ȘCOALA

— În ce an a murit Ștefan cel Mare?

— A murit?... Ar fi trebuit să-mi spuneți vestea asta cu mai multe menajamente, căci sunt foarte sensibil!...

MARFA STRĂȘNICA

Un client care intrase într-o prăvălie să cumpere un termometru întreabă pe vânzător:

— Ascultă, dom'le, sunt bune termometrele ce le vinzi?

— O! sunt de o sensibilitate fără pereche! Când imi vorbește cineva cu răceală numai decât ele coboară sub zero!...

FEMEILE...

— Dragă Adelo, dacă consimți să te măriți cu mine, o să închei o asigurare pe viață... și în caz că mor, vei fi la adăpost de orice necazuri și nevoi!

— Bine... dar... dacă nu mori repede?!

De ici... De colo...

CAINELE LUI MITICA

— Căinele meu, spunea Mitică unor prieteni, e un animal de o inteligență extraordinară. Vreți o dovadă convingătoare? Eri, l'am legat de sgardă cu o frânghie lungă de cinci metri. La zece metri în fața lui, am pus o halcă de carne. Ei bine, căinele meu a isbutit să găsească mijlocul să apuce carnea și s'o mănânce!

— Păi dacă frânghia n'avea decât cinci metri lungime și carnea se găsea așezată la zece metri, ceace mi-ai spus e absolut cu neputință, răspunse cineva dintre cei de față.

Mitică replică râzând cu șiretenie:

— Vă repet că frânghia n'avea decât cinci metri și bucata de carne se găsea la zece metri. Dar uitai să vă spun că frânghia nu era legată decât de un capăt: acela al sgardei!...

RAPAITUL TOBEI LECUEȘTE BOLILE DE STOMAC!

Celebrul medic francez Recomed credea în puterea lecuitoare a muzicii asupra bolilor de stomac.

Dând o consultație unei dame din lumea bună care suferea crunt de stomac, medicul spuse grav:

— Stomacului îi place ritmul, doamnă ducesă; de acum înainte să luați masa în bătaia tobelor!!

Și ducesa căpătă învoirea ca doi toboșari din garda națională să vină de câte două ori pe zi sub ferestrele ei spre a bate din instrumentele lor! Bolnavilor care nu erau deajuns de influenți spre a căpăta concursul toboșarilor din

gardă, medicul ăsta îi sfătuia să se ducă în fiecare seară în fața cazărmei unui regiment și să asculte acolo cum se bate toba!...

UN RASPUNS A LUI BIZET

René Bizet, a cărui operă „Carmen” a cunoscut cele mai mari succese din lume, cina într-o seară la una din cele mai cunoscute și bogate familii din faubourgul Saint-Germain. Compozitorul avea în dreapta sa un domn bătrân care sta cu nasul vârit în farfurie și nu deschidea gura decât spre a înghiți mâncarea. Dimpotrivă, în stânga sa ședea o doamnă tinerică care aproape îl amețise cu vorbăria-i nesfârșită. Ea cita, la noroc, nume de compozitori iluștri, date de o exactitate indoelnică și titluri de opere.

La un moment dat ea întrebă pe autorul operei „Carmen”.

— Și Bach, tot mai compune?

Bizet întoarse capul, o privi un moment pe deasupra ochelarilor, apoi cu cea mai senină voce din lume, răspunse:

— Bach? O! nu, doamnă: el nu mai compune. Se descompune!...

INTR'UN MAGAZIN CU UNELTE DE PESCUIT

Mușteriu care cumpără cu trei zile înainte o undiță pentru prins pești, intră în magazin și se duse glonț la vânzătorul care îl servise:

— Dom'le, ți-am adus înapoi undița, abea m'am servit de ea că s'a și stricat!

Vânzătorul replică:

— Se vede treaba c'ați băgat-o în apă!...

STAT PENTRU COPII!

Primul Stat pentru copii a fost creiat în ținutul Tweltre, din America de Nord. În mijlocul unui parc frumos unde intrarea persoanelor mature e strict oprită, se găsește o casă cu mobile minuscule și incasabile, unde vreo cincizeci de copii domnesc în stăpâni absołuți. Nici unul dintre ei nu este mai mare de cinci ani; doar băiatul însărcinat cu supravegherea lor a implinit unsprezece ani. Sub ordinele lui, membrii acestui „Stat” întrețin casa în cea mai bună stare, preparându-și singuri cele trebuincioase.

Scopul organizatorilor acestei ciudate experiențe este să afle dacă membrii acestui ciudat Stat se vor dozebi, la școală, de micii lor camarazi care au crescut în sânul familiei. Ei vor sta în acest „Stat” vreme de doi ani, apoi vor începe să meargă la școală. Dacă experiența o să dea rezultate bune, e vorba să se creieze în diferite părți ale Americii mai multe asemenea „State”!

— Lenuțo, dă-mi mâna!

— Imposibil! Trebuie s'o ceri mai întâi lui tăticu'!

INDIGNARE NEINDREPTAȚITA.

Melania întinse bărbatului ei nota de plată lăsată de încasatorul dela uzină și spuse inciudată:

— Năică, stai prea mult seara de citești; uite-te la nota dela electrică să vezi ce mult curent am consumat luna asta!

— O! ho! ho! Fii bucuroasă, Melanio, că nu locuim la Polul Nord: acolo noaptea ține șase luni!...

PRICINA.

Ionescu urca alene treptele ce duceau spre locuința sa de boem dela catul patru. Pe la jumătatea drumului se întâlnește cu vecinul său Niculescu, un tip monoclat și cărunt, a cărui eleganță stărnise admirația cuconetului și invidia masculilor din casă.

— Bună ziua, dom'le Niculescu!

— Sal'tare, dom'le Ionescu!

— Dom'le Niculescu, așadar, nu vă mai însurați cu văduva ceea nostimă care locuiește la etajul doi?

— Nici în ruptul capului! Mai ales după cele ce mi-a spus eri!

— Și ce anume v'a spus?

— A spus că nu mă vrea de bărbat!

SEMNALMENTE PRECISE.

Un primar dintr'un mic orășel de provincie, înainte de a elibera un act de identitate unui om chior, când ajunse la rubrica semnalmentelor avu o mică ezitare, apoi scrise hotărât: Ochii negri, dintre care unul lipsește!..

PUNCTE DE VEDERE

— Nu i-am mai auzit pe vecinii noștri certându-se!

— Nici eu. Se pare că sunt supărați.

TOT MAI FOLOSEȘTE LA CEVA!

În fața unui cinematograf de pe calea Moșilor, pe ale cărui placarde se lăfăiau chipurile ghidușare ale lui Stan și Bran, doi elevi din a doua de liceu steteau de vorbă.

Unul spunea celuilalt:

— Mă Ionele, știi că mămica mea a cumpărat săptămâna trecută un aspirator de praf!

— Așadar la voi mama ta nu se mai folosește de fel de mătură?

— Ba da... în serile când vine tăticu chircilit acasă!

SPECIALITATE

Soția unui mare bogătaș a angajat mai deunăzi un fecior în locul celui ce trebuise să plece spre a-și satisface serviciul militar.

Noul fecior servise în casa unui fost ministru și doamna ce-l angajase nu mai putea de bucuroasă ce era. Bucuria și entuziasmul i se risipi repede băgând de seamă că feciorul ăsta strașnic nu știa nici să pună masa, nici să servească la masă, nici măcar să lustruiască pantofii! Inciudată, îl întreabă:

— Ascultă, tinere, ce făceai d-ta atunci când te găseai în serviciul d-lui ministru?

— Freecam cuțitele și măturam curtea!...

LA SERVICIUL CIRCULAȚIEI

În fața examinătorului care eliberează permisele de conducere, se înfățișează o duduică blondă, cu nasul cârn și pălăria excentrică, duduică doșnică să aibă în poșetă lângă tubul de ruj și carnetelul dela care-ți îngăduie să te bucuri în toată voia de plăcerile automobilismului.

După ce-i puse câteva întrebări la care duduica răspunse destul de binișor, examinătorul întreabă:

— Să presupunem, duduie, că ați pornit într-o plimbare dealungul țării și automobilul ce-l conduceți rămâne la un moment dat în pană! Ce faceți dvs. atunci?

Duduica își scărpină puținel năsul mare cât o boabă de fasole, apoi buzele ei gânguriră:

— Mă duc la cea mai apropiată gară și-mi continui drumul cu trenul!...

MITICA...

Lui Mitică îi murise de cinci zile nevasta cu care viețuise aproape cinci ani de zile. Eri după prânz, în vreme ce ceasul arăta ora patru și un sfert, un prieten se duse să-i facă o vizită. Îl găsi pe Mitică așezat în fața pianului unde cânta cu foc o romanță veselă ca o mireasă în ajunul nunței. Prietenul căscă ochii mirat, apoi spune indignat:

— Ce naibă, mă Mitică, ești în doliu de cinci zile, și cânti la pian!...

— Prostule, nu vezi că nu cânt decât pe clapele negre!...

NU MAI POATE ȘTI!

Madam Frunzescu s'a înapoiat în țară după o absență de șase luni. Prima întrebare pusă bărbatului ei care rămăsese să păzească locuința a fost:

— Mai suferi de reumatism?

— Nu!

— Ce păcat, căci de acum înainte n'o să mai știu când se schimbă vremea!

Pentru risipirea gândurilor negre

cereți cartea de mare humor:

Niță Pitpalac la Londra

de C. COSCO

Prețul 40 Lei

Costul abonamentului la „VESELIA”

Pe an 220 Lei
Pe 6 luni 120 Lei

LA IMPRESAR

— Cântărețul din fierăstrău zice că nimic nu-l poate opri să stea de vorbă cu dv.

Citiți „Veselia”

ACTUALITATEA

- De ce te ții după mine, musiu ?
- Fiindcă ai o mină... magnetică.